

Hackerangreb: Pearl Harbor eller Watergate?

Eneret på fortolkning, eller sandheden?

Af Helga Zepp-LaRouche

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurder alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

11. marts, 2017 – Endnu seks uger efter præsident Trumps embedstiltrædelse har det neoliberale establishment stadig ikke affundet sig med resultatet af et demokratisk valg i USA; de neoliberale mainstream-medier overbyder hinanden i deres totalt ubegrundede kampagne for, at russiske hackerangreb skulle have hjulpet Trump til sejr.

I virkeligheden drejer det sig om noget ganske andet: For det første har Trump lovet, og er fast besluttet på, at gøre en

ende på den britiske imperiepolitik med endeløse krige i Mellemøsten, og i stedet etablere relationer med Rusland og Kina på et fornuftigt grundlag. Og for det andet sker alt dette på et bagtæppe, hvor det transatlantiske finanssystem kan bryde sammen, hvad øjeblik, det skal være, og hvor Trump, iflg. pressetalsmand Sean Spicer, fastholder sin hensigt om at gennemføre Glass/Steagall-bankopdelingssystemet, hvad der virker som en rød klud på City of London og Wall Street.

Washington Post og *New York Times* gentager dagligt »narrativen« om et angiveligt 'Ruslandsgate', og *NYT*-skribent Thomas L. Friedman hentede endda massemediernes svar på »Tykke Berta« frem og sammenlignede det angivelige, russiske hackerangreb med »Pearl Harbor« (det japanske angreb, der resulterede i USA's indtræden i Anden Verdenskrig) og med »11. september«; hermed skulle Rusland have ramt »selve hjertet af demokratiet«.

Men hvori består egentlig det indhold, som første runde af Wikileaks-offentliggørelserne af disse e-mails bragte for dagen? Det blev bragt frem for dagens lys, at det Demokratiske Partis ledelse massivt manipulerede valgprocessen til fordel for Hillary Clinton og imod Bernie Sanders. Og for det andet, så offentliggjorde Wikileaks den tale, som Hillary Clinton havde holdt for bankierer på Wall Street, hvori hun gjorde det entydigt klart, at hun som præsident ville forsvare Wall Streets interesser. Robert Parry, den undersøgende journalist, der bl.a. erhvervede sig et uangribeligt ry for sin afsløring af Iran-kontra-skandalen, påpeger i sin seneste artikel, »Politikken bag Ruslandsgate«, at det næppe er forståeligt, hvordan det skulle ramme »demokratiets hjerte«, når den amerikanske befolkning får hjælp til deres ret til at blive informeret om disse afgørende kendsgerninger om en kandidat til præsidentembedet.

Netop, som heksejagten imod Trump og flere af hans regeringsmedlemmer og rådgivere havde nået et nyt højdepunkt, begyndte Wikileaks på en ny runde af offentliggørelser af

informationer, der endda overgår Edward Snowdens afsløringer. Indholdet af disse afsløringer refererer til den totale udspionering, som, udover NSA, nu også sker gennem CIA (og den britiske efterretningstjeneste GCHQ) over for hele verden, ved at bruge Smartphones, tablets, computere, Smart-TV og andet elektronisk udstyr. Det drejser sig her om et retssikkerhedsbrud uden fortilfælde, som blot endnu ikke har ført til en storm af indignation, mens denne lækkerbisen langsomt steger på panden. Det er nemlig strengt forbudt for CIA at gennemføre operationer internt i USA imod landets egen befolkning. Denne gang hørte man ikke engang et spagfærdigt »udspionering mellem venner – det går slet ikke« fra fru Merkel.

Men en del af disse nye Wikileaks-afsløringer viste desuden, at CIA råder over de tekniske muligheder for at bemægtige sig udenlandsk, elektronisk udstyr og under falsk flag tilsyneladende udføre hacking og andre operationer, så det legitime spørgsmål opstår, om dette angivelige russiske hackerangreb måske ikke var blevet udført i Langley, Virginia, CIA's hovedkvarter? Eller måske i USA's konsulat i Frankfurt, Tyskland, der er blevet identificeret som den sekundære operationsbase for den slags aktiviteter i Europa, Kina og Mellemøsten? Netop det faktum, at der dukkede kyrilliske bogstaver og russiske navne op i nogle af hackeroperationerne, rejser spørgsmålet om operationer »under falsk flag«, da de yderst erfarne hackere vel næppe kan være så dumme at lægge deres visitkort på tabletten.

Med disse offentliggørelser har situationen i USA ændret sig. Nu er Trump-teamets angivelige forbindelse med Rusland ikke længere det eneste fokuspunkt, men derimod spørgsmålet om, hvem, der er ansvarlig for disse »leaks«, den ulovlige videreformidling af informationer om samtaler mellem Trump-medarbejdere med f.eks. den russiske ambassadør Kiseljak, som medarbejderne, i fuld overensstemmelse med deres hverv som senator eller medlem af overgangsteamet har ført. Det

senatsudvalg, der undersøger disse spørgsmål, under ledelse af senator Grassley, indsamler nu oplysninger i begge retninger – altså ikke kun om den angivelige kontakt mellem Trumps team og russiske institutioner, men frem for alt også, hvor disse illegale, utætte steder i efterretningstjenesten findes.

I mellemtiden udtaler tidligere medlemmer af efterretningstjenesten sig nu offentligt, som f.eks. William Binney, en af udviklerne af det globale NSA-overvågningssystem – altså en af topekspertene på dette område og nuværende whistleblower, som Edward Snowden – og som fordømmer CIA's metoder som værende absolut forfatningsstridige. Disse praksisser betyder en total korrumpning af retssystemet, og USA skulle nu være en politistat og være betænkelig tæt på at være en totalitærstat, iflg. Binney.

Det kunne vise sig, at det på ingen måde var historien om den angivelige russiske hacking af det Demokratiske Partis e-mails, der som følge skulle have hjulpet Trump til sejren, som var »Pearl Harbor-begivenheden«, men at Trumps mangeårige ven Roger Stone derimod har ret i sin analyse: Stone, der efter sin tid som medarbejder i Nixon-regeringen har været aktiv i diverse Republikanske valgkampe og administrationer, siger, som et samtidigt vidne til den skandale, der afsluttede Nixons karriere, at den aktuelle affære er en skandale, der fuldstændig sætter Watergate i skyggen. Det drejer sig, iflg. ham, om den alvorligste overtrædelse af loven og den offentlige moral i USA's historie.

Med hensyn til det spørgsmål, der nu er blevet relevant – nemlig, hvem der har forordnet, at overvågningen af Trump skulle ske gennem en anmodning fra den såkaldte FISA-domstol (en specialdomstol, der er ansvarlig for forsvar mod spionage), – understregede Stone, at det var usandsynligt, at dette skulle være sket uden Obamas indgriben. I Nixons tilfælde var det sådan, at denne faktisk ikke på forhånd vidste noget om indbruddet i Watergate-hotellet, men alligevel sluttelig måtte påtage sig ansvaret for det. Det er nu, iflg.

Stone, blot et spørgsmål om tid, hvornår Obama, den tidligere forsvarsminister og cheferne for CIA og FBI må vidne for en Grand Jury (der har beføjelse til at afgøre, om der skal rejses tiltale, men ikke til at fælde dom), og hele affæren kunne muligvis blive til den største skandale i amerikansk historie. Spørgsmålet vil meget snart blive, hvad Obama vidste, og hvornår.

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

De arrogante og stædige kommentatorer i Europa skulle som eksempel for sig selv tage, hvordan den strategiske forandring i andre dele af verden bliver realiseret. Den 7. marts understregede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi atter, at det er Kinas mål, gennem samarbejdet med USA, Rusland og Kina, at stabilisere situationen i verden og derudover fremme en global, økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. De moderne infrastrukturprojekter, som Kina allerede har initieret i 60 nationer langs den Nye Silkevej, tilbyder en platform for de mest strålende udsigter for hele verden, hvis de vigtigste nationer går sammen om det. Initiativet til den Nye Silkevej kom fra Kina; men det tilhører hele verden, og

dets fordele skal komme alle nationer til gode.

Det er ganske vist ikke så enkelt for folk i Tyskland at danne sig et klart billede, i betragtning af de totalt ensrettede mainstream-medier og deres hysteriske anti-Trump-kampagne, dæmoniseringen af Putin og de udbredte, negative rapporter om Kina. Men én ting bør stå klart gennem den enkeltes egen refleksion: Denne verdens problemer kan kun løses, hvis USA, Rusland og Kina arbejder sammen. Og kun de politiske kræfter i Tyskland, som tilslutter sig disse perspektiver, fortjener at blive støttet.

Tyskland har en fantastisk mulighed for at bidrage med sin store, kulturelle og videnskabelige tradition til skabelsen af det Nye Paradigme med samarbejde mellem alle verdens nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej. Lad ikke massemediernes »narrativer« spærre vejen for os.

Brev til Helga Zepp-LaRouche fra Yemens udenrigsminister

8. marts, 2017 – Formand for Yemens Rådgivende Kontor for Koordination med BRIKS, Fouad al-Ghaffari, offentliggjorde i dag på de sociale medier følgende korte udtalelse, inklusive et screenshot af Helga Zepp-LaRouches interview med den kinesiske, engelske Tv-kanal (CCTV) i 2015.

I anledning af den Internationale Kvindedag [8. mrs.] modtog den Nye Silkevejslady, Helga Zepp-LaRouche, et brev, der var sendt til hende fra Yemens udenrigsminister, ingeniør Hisham Sharaf, i påskønnelse af hendes opfordring til at gøre Yemen til en perle i den Nye Silkevejsperlekæde. Fr. LaRouche har som svar udtrykt sin påskønnelse af dette brev og gentaget

Schiller Instituttets principholdning med at stå på det yemenitiske folks side imod denne destruktive krig, og med en tilbagevenden til en national dialog for at finde en politisk løsning på krisen i Yemen og påbegynde processen med at genopbygge og udvikle og integrere Yemen i den Nye Silkevej til vands og til lands.

EIR kan bekræfte modtagelsen af et brev fra Yemens udenrigsminister, Hisham Sharaf Abdullah, dateret 1. marts, som tiltaler fr. LaRouche som »Silkevejsladyen« og formand for det Internationale Schiller Institut. Hr. Sharaf udtrykte sin taknemmelighed over fr. LaRouche og hendes »internationale team i hele verden«, der har indtaget et stærkt standpunkt til støtte for det yemenitiske folk imod »Saudi-Arabien/Emiraternes morderiske aggressionsmaskine«. Dette standpunkt, understregede han, kombineret med hendes vedvarende opfordring til, at Yemen vedtager BRIKS-paradigmet og forvandler Yemen til en »perle i den Nye Silkevejsperlekæde«, har repræsenteret en magtfuld motivering for det yemenitiske folk til at vinde den kamp, det fører, og forberede lanceringen af processen med genopbygning og opbygning af landet.

Hr. Sharaf er medlem af det nye, nationale regeringskabinet i Sana'a, Yemen, som blev vedtaget af Yemens parlament sidste november. Siden 2011 har hr. Sharaf været viceminister og minister i flere ministerier. Iflg. Wikipedia har han en eksamen som civilingeniør fra Pennsylvania State University i 1983. Han fik en magistergrad i projektadministration med et bifag inden for IT fra Catholic University of America i 1988.

FN anerkender ikke den nationale regering i Sana'a som repræsentant for det yemenitiske folk, men anerkender præsidenten i saudisk eksil, Abedrabbo Mansour Hadi, som præsident. Hadis embedsperiode var udløbet, da han flygtede til Saudi-Arabien, hvor han blev brugt som en undskyldning for at lancere et folkemorderisk bombardement af Yemen i marts 2015. Hadi er ikke valgt af det yemenitiske folk, men blev

udpeget af parlamentet for en begrænset periode midt i en kaotisk, politisk situation i landet.

Foto: Udenrigsminister i Yemen, Hisham Sharaf.

Er Obama anfører for et 'Maidan' imod Trump? Hvad er Europas virkelige interesse? Af Helga Zepp-LaRouche

4. marts, 2017 – En artikel i *New York Times* fra 1. marts gør det klart, hvor forbløffende arrogant og direkte uforskammet, de neoliberale politikere og medier i Europa lige fra begyndelsen har forholdt sig over for en demokratisk valgt, amerikansk præsidents valgsejr! Allerede i det tidlige efterår begyndte Obama at sænke klassificeringsniveauet for diverse tvivlsomme efterretningsrapporter om Ruslands angivelige manipulation af den amerikanske valgproces, som delvist var baseret på britiske kilder, og som der frem til i dag absolut ikke findes nogen beviser for, for at maksimere den kreds af personer, der har adgang til disse rapporter. Ligeledes blev tilsvarende informationer givet til europæiske allierede – og tydeligvis til bestemte medier.

Det forklarer den uhørte arrogance, hvormed disse kredse som aftalt var så sikre på, at Trump ikke ville blive siddende i Det Hvide Hus i sin fulde embedsperiode, og at »undersøgende journalister nu ville få masser at lave«, som der endda stod at læse *Der Tagesschau*! »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat

gennem et kup eller blot afsat ved en rigsret?«, lød det i det britiske *Spectator*. I samme skure kørte en ARD-presseklubudsendelse, hvor udgiveren af *Die Zeit*, Josef Joffe, grublede over »Mord i Det Hvide Hus«, og med det franske radioshow Karl Zero, hvor der fuldstændigt smagløst blev diskuteret diverse døds måder, der snart kunne skille Trump fra livet.

Londonavisen *Daily Mail* citerede, uden at nævne navn, en kilde – angiveligt en ven af familien – iflg. hvilken Obama personligt, fra sit nye herresæde i Washington-bydelen Kalorama, vil anføre en kampagne, hvis mål er at fjerne Trump fra Det Hvide Hus enten ved en rigsretssag eller tilbagetræden. Og i stedet for at konfrontere det faktum, at det var Obamas og Hillary Clintons katastrofale politik med hensyn til de »ynkværdige« (dvs. de amerikanske borgere i de tidligere industrialiserede områder, nu kaldet 'rustbæltet', der ikke så nogen fremtid for sig selv med den hidtidige politik fra de etablerede eliter, -red.), som forskaffede dem valgnederlaget, så efterplaprer det Demokratiske Parti som et mantra 'narrativen' om de russiske hackerangreb. Oversiddere fra Obamas efterretningstjenester strør næsten dagligt nye aflytningsprotokoller til medierne, der skal danne belæg for eksistensen af upassende relationer mellem medlemmer af Trump-administrationen og Rusland. Det seneste eksempel: Samtaler, som justitsminister Jeff Sessions, i sin daværende funktion som medlem af det amerikanske Senats Udenrigsudvalg, har haft med den russiske ambassadør Sergej Kisljak, og som hører til Sessions opgaver, bliver nu af Demokraterne benyttet som yderligere ammunition til at kræve hans afgang.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov kommenterede anklagerne fra »unavngivne kilder« om, at Kisljak skulle være en spion og en hverver af spioner, med, at alt dette mindede ham om McCarthy-perioden, alt imens Trump selv talte om en total heksejagt imod ham og hans administration.

Det er i sandhed en ny McCarthy-heksejagt, som det neoliberale

establishment på begge sider Atlanten iscenesætter, fordi Trump har skrinlagt hele den unipolære politiks aksiomer, som Amerika har forfulgt siden starten af George W. Bush' embedsperiode, hvilket også tydeligt kom frem under Trumps tale om nationens tilstand. Trumps argument med, at man med de seks billioner, som krigene i Mellemøsten havde kostet, kunne have opbygget USA's økonomi to eller tre gange, stiller den totale modsætning på spidsen.

Men, alt imens det neoliberale establishment i Europa på forbløffende vis lader den demokratiske maske falde og åbenlyst allerede spekulerer på tiden efter Trump, så burde de hellere feje for egen dør. Tegnene på et nyt, og langt mere dramatisk finanskrak end det, der fandt sted i 2008; en fornyet krise i Grækenland; bankkrisen i Italien; uforudsigelige valgresultater i flere lande i år; en eller flere stater, der vil følge i Brexits spor – kombinationen af alle disse udviklinger kunne meget hurtigt stille spørgsmålstejn ved euroens, og selv EU's, eksistensgrundlag. Men disse regeringer er tydeligvis lige så meget ude af stand til, eller uvillige til, at opgive en politik, der har frembragt disse kriser, som de amerikanske Demokrater vægrer sig ved at erkende årsagerne til deres valgnederlag.

Fem år efter ECB-chef Mario Draghis berømte sætning om, at han vil gøre, »hvad der skal til« for at redde euroen, er eurokrisen tilbage på fuldt blus, men med den forskel, at Centralbankerne nu har affyret alt deres krudt med 'kvantitativ lempelse' og negative rentesatser. Trojkaens nedskæringspolitik over for Grækenland har ødelagt landets økonomi og kostet befolkningen usigelige lidelser. Den tyske finansminister Wolfgang Schäubles stædighed mht. at bevilge Grækenland en gældsreduktion, og naturligvis den voksende fortvivlelse hos folk i Italien, Spanien og Portugal over EU-politikken, truer med at blive udløseren af det globale finanssystems kollaps. Den kinesiske avis *Global Times*, som er talerør for regeringen, advarer netop om dette, og om

virksomheden på Kina.

Selvfølgelig er krisen i Grækenland blot én af mange miner, der kunne få det transatlantiske finanssystem til at detonere. I betragtning af de 3,7 billioner, som ECB har smidt ud til det skrantende europæiske banksystem, og i betragtning af en statsgæld i USA på 20 billioner, vil alt ikke alene for Trump afhænge af, at han opfylder sit valgløfte og gør en ende på kasinoøkonomien ved at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Bankopdelingen – nøjagtig efter de samme regler, som Franklin D. Roosevelt gennemførte i 1933 – er blot det første, uopsættelige skridt, der må følges op af de næste tre love, som Lyndon LaRouche har defineret som en samlet pakke til overvindelse af denne krise. Den nuværende, monetaristiske politik må erstattes af en tilbagevenden til det Amerikanske Økonomiske System, i traditionen efter Alexander Hamilton, med oprettelsen af en nationalbank og et statsligt kreditsystem, og med en massiv forøgelse af økonomiens produktivitet, der kan opnås med et forceret program for udvikling af kernefusionskraft og virkeliggørelsen af et internationalt samarbejde omkring rumfart som drivkraft. I USA er resolutioner, der modsvarer dette, allerede blevet vedtaget af elleve delstatskongresser.

Selv om man ikke tilslutter sig professor i økonomi Mark Blyths synspunkt om, at EU, med de forventede valgresultater i flere lande, vil falde fra hinanden, endnu før Storbritannien har aktiveret artikel 50 for Brexit, bør det stå klart, at et »vi fortsætter på samme vis« med hensyn til EU og euroen, ikke kan fungere. Ikke overraskende bringer Jean-Claude Juncker med sin hvidbog til overvindelse af krisen i Europa intet nyt frem; hans fem scenarier er blot variationer af den samme, neoliberale, geopolitiske idé.

Alternativet hertil er soleklart: De europæiske nationer må tage imod det kinesiske tilbud om at samarbejde om den Nye

Silkevej, det såkaldte Bælt & Vej-initiativ. Dette projekt har allerede i løbet af de forgangne tre år fuldstændig forandret dynamikken i verden; allerede 70 nationer arbejder sammen med Kina, og det drejer sig om det største infrastruktur- og udviklingsprogram i menneskehedens historie. I stedet for planer om at indgå ekstremt tvivlsomme aftaler med kystlande omkring Middelhavet, burde fru Merkel hellere gribe Kinas tilbud om, sammen med andre stater, at opbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også det afrikanske kontinent, og dermed løse flygtningekrisen på en permanent og menneskelig måde.

Som det ser ud, så er den neoliberale politiks betonhoveder ikke til sinds at gøre dette. Den tyske finansminister Schäuble holder stædigt på sit pund kød, og for ham kan der ikke være tale om en gældsreducering for Grækenland. Kina opbygger ikke alene havnen i Piræus som transitpunkt for den Nye Silkevej, men investerer også i byggeriet af jernbaneforbindelsen fra Athen over Beograd til Budapest. Og hvad gør EU-kommissionen? De forsøger at blokere netop dette byggeri!

Det er på allerhøjeste tid, at flere og flere mennesker går sammen med BüSo og Schiller Instituttet om Tysklands og de andre europæiske staters virkelige interesser, som ligger i at samarbejde med Kina, Rusland, Indien, Japan og andre stater om de storslåede perspektiver, der nu er på dagsordenen med den Nye Silkevej. Det er absolut ikke i vores interesse at deltage i heksejagten på Trump og Putin, og vi bør være himmelhenrykte over, at den nye, amerikanske præsident annullerer interventionskrigene.

Det er først og fremmest et krav at se på årsagerne til, at en stor del af verden befinder sig i så kaotisk en tilstand: Årsagen er den unipolære politik, der er blevet ført af Bush, Thatcher, Blair, Obama og Cameron, og til hvilken politik også NATO's og EU's imperieudvidelse til Ruslands grænser hører, såvel som også politikken med 'farvede revolutioner' og krige

i Østeuropa og i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og Nordafrika. Til denne politik hører ligeledes den neoliberale økonomiske politik, der sætter bankernes og spekulanternes interesser i første række, for at det skal gå etablisementet endnu bedre – dette etablisement, for hvem de 'ynkværdige' ikke engang er værdige at ynkes over. Og, som man nu kan se, er disse neoliberale totalt illiberale, for ikke at sige diktatoriske, når demokratiske flertal går op imod dem.

Heldigvis er det endnu ikke for sent at springe med på det Nye Silkevejstog!

Helga Zepp-LaRouches budskab til konference i Berlin, om »De glemte krigsforbrydelser i Yemen«, 25. februar, 2017

Til deltagerne på konferencen i Berlin om »De glemte krigsforbrydelser i Yemen«.

Krigen imod Yemen, som den saudiskledede koalition og USA har støttet på mange måder, har dræbt 10.000 mennesker i løbet af de forgangne to år, og truer nu flere end 12 millioner menneskers liv, der er blevet totalt afskåret fra fødevarer og forsyninger af medicin pga. det systematiske bombardement af landets landbrugsmæssige infrastruktur, samt blokaden til vands og i luften. Denne krig er, ifølge FN's definition, et folkemord.

Intet tilfælde eksemplificerer bedre det såkaldte »frie Vestens« utålelige hykleri end manglen på rapportering om de krigsforbrydelser, der på daglig basis er blevet begået mod befolkningen i Yemen i de forgangne to år. Hvor er alle fortalerne for »humanitær intervention«, som, under påskuddet om forsvar af menneskerettigheder, har anstiftet den ene krig efter den anden på baggrund af løgne? Hvor er mediernes dækning af bombardementerne af begravelser og hospitaler, af brugen af klyngebomber, der er forbudt under international lov, af de flere end 1000 børn, der dør om ugen af sygdomme, der kan forhindres? Hvor er det ramaskrig over den systematiske ødelæggelse af menneskehedens storslåede kulturelle arv?

I Internettets og NSA-overvågningens tidsalder kan ingen hævde, at grusomhederne mod det yemenitiske folk ikke er kendt af alle regeringer og alle massemedier. Beslutningen om de facto at forholde sig tavs om dem, udelukkende, fordi denne udåd forøves af »allierede«, gør dem til medskyldige i disse forbrydelser.

Det er godt, at den nye amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson har lovet »levering af humanitærhjælp til alle i Yemen uden restriktioner«. Men, der må komme omgående internationalt pres for at afslutte krigen mod Yemen, for at genopbygge landet og så meget som muligt genopføre de ødelagte kulturgenstande.

En kilde til håb og trøst for Yemens befolkning bør være den kendsgerning, at BRIKS-landene og Kinas Nye Silkevejsinitiativ har gjort det muligt at konfrontere disse udfordringer. De forhåbningsfulde tegn på, at et voksende antal lande indser fordelene ved »win-win«-samarbejde og er rede til at bryde med geopolitik, betyder ligeledes, at den strategiske situation for Yemen snart kan forbedres.

I mellemtiden opfordres alle til at støtte det yemenitiske folks appel om en afslutning af krigen og henlede verdens

opmærksomhed på dette meget vigtige og kulturelt rige land!

Helga Zepp-LaRouche, præsident for det internationale Schiller Institut.

Foto: Yemens hovedstad, Sana'a.

Narcissistiske »Demokraters« virkelighedstab antager kliniske former. Af Helga Zepp-LaRouche

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

25. februar, 2017 – Det kollektive hysteri, som har grebet det neoliberale, transatlantiske establishment med hensyn til de dybtgående, strategiske forandringer, som bl.a. manifesterer sig i Trumps præsidentskab og den Nye Silkevejsdynamik, fremviser en ny form for et massepsykologisk fænomen. I en symbiotisk sammensmeltning af gruppetankegang og gruppenarcissisme, fortaber fortalerne for det åh, så demokratiske »vestlige værdifællesskab« sig i verbale udfald af laveste karakter mod anderledestænkende, uden at det i mindste måde falder dem ind, hvor diktatorisk, de opfører sig.

Den utvivlsomt mest dramatiske demonstration af dette kliniske virkelighedstab er den patologiske ophidselse, med hvilken enhver udtalelse fra præsident Trump bliver kommenteret. Et af de seneste eksempler er Trumps tale for Conservative Political Action Conference (CPAC) i National Harbor i delstaten Maryland. Han påpegede det åbenlyse, nemlig, at USA i løbet af de seneste 15 år har givet seks billioner dollar eller mere ud til krige i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, hvilket har resulteret i, at dette område i dag befinder sig i en dramatisk værre tilstand. Hvis de hidtidige præsidenter i stedet for havde tilbragt denne periode ved stranden, ville alle i dag have været væsentligt bedre stedt, og med pengene kunne man have genopbygget sit eget land tre gange. Men medierne fandt altså ikke, at disse betragtninger var værdige til kommentarer og hyperventilerede i stedet for over, at nogle af dem, der tidligere var gået frem med særligt ondsksfulde nyhedsrapporteringer imod Trump, ikke var blevet inviteret til at deltage i Det Hvide Hus' medie-pool.

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

I stedet for blot at modsætte sig Trumps krav om, at Europa må bruge flere penge til den militære oprustning, af den simple grund, at der ikke eksisterer noget trusselsscenario, fordi Warszawapagten ikke længere findes, og fordi, Rusland ikke har nogen erobningsplaner – hverken over for de baltiske stater eller over for Polen eller nogen som helst andre – alt imens NATO og EU derimod har udvidet sig til Ruslands grænser, så reagerer disse medier ikke mindre hysterisk med krav om Tysklands og EU's atomoprustning. »Har EU brug for bomben?«,

skrev for nylig medarbejdere på den åh, så liberale avis *Die Zeit*, Peter Dausend og Michael Thumann, og afslørede således, hvor de egentlige krigsmagere sidder – nemlig i dettes blads redaktionslokaler.

Det neoliberale, neokonservative establishment er ganske enkelt ude af stand til at analysere og på afgørende vis rette sit mislykkede paradigme.

Endnu et eksempel på denne holdnings absurditet er EU's seneste fremfærd over for højhastighedsjernbanen, finansieret af Kina, mellem Beograd og Budapest. Denne 350 km lange strækning, som første gang blev foreslået i 2013 af præsident Xi Jinping, og som vil forkorte rejsetiden mellem disse to hovedstæder fra otte til tre timer, er selvsagt en stor fordel for de berørte lande, Serbien og Ungarn, men også for hele Balkan. Men nu har EU indledt en undersøgelse af, om projektet er finansielt bæredygtigt (!), og om det overholder EU's retningslinjer. Og så er Serbien ikke engang medlem af EU!

Befolkningerne i alle Balkanstaterne er sig smerteligt bevidst, at EU ikke har virkeliggjort én eneste af de transportkorridorer, som oprindeligt blev besluttet på EU's transportministerkonference i 1994 på Kreta, men som derefter alle faldt som ofre for EU-kommissionens og ECB's 'nøjsomhedspolitik', nedskæringer. Det bør således ikke undre nogen, at de central- og østeuropæiske stater, såvel som Balkanlandene, ser deres fremtid i forlængelsen af den Nye Silkevej, Kinas »Bælt & Vej-initiativ«, som tilbyder dem et perspektiv for at deltage i det mest dynamiske og største infrastrukturprojekt, verden nogen sinde har set. Men, i stedet for at acceptere Kinas mange tilbud om samarbejde og virkeliggøre de enorme, økonomiske muligheder, der ligger i alle de eurasiske staters samarbejde, i et win-win-samarbejde, så forsøger det neoliberale EU-bureaukrati ud fra en svaghedsposition at udøve en magt, som det for længst, i betragtning af EU's sørgelige tilstand, har mistet.

Herom skriver *Global Times*: »EU gennemgår tydeligvis svære tider og forsøger tydeligvis at bevise sin autoritet, idet den forordner undersøgelser og omvurderinger, men EU befinder sig i en blindgyde. Det er uklart, hvilke interesser, EU-undersøgelsen skal tjene.«

Kina må forsøge at overbevise EU om fordelene ved samarbejde.

Knap så forestillingsforladt er det Londonbaserede, næststørste rådgivningsfirma i verden, PricewaterhouseCoopers (PwC), som operer i 152 stater med 756 kontorer og 223.000 ansatte. De har netop udgivet en omfattende undersøgelse med titlen, *PwC B&R Watch: China and Belt and Road Infrastructure; 2016 Review and Outlook*, hvor det ved hjælp af mange grafiske fremstillinger og illustrationer fremstilles, hvilket enormt potentiale Kinas Silkevejsinitiativ har. Dette initiativ vedrører allerede tre kontinenter og 66 stater og strækker sig fra Litauen til Indonesien, som alle nyder godt af en eksplosiv vækst, og bringer enorme fordele for transport, udvinding af energi, kommunikation, sundhedssektor og endnu flere områder.

EU's besynderlige holdning er for længst blevet genstand for diskussion i Asien. Allerede for et år siden spurgte S. Rajaratnam School of International Studies i en artikel, om EU allerede var kommet for sent til det Nye Silkevejstog? De europæiske medier fokuserede udelukkende på kinesiske opkøb og forsømte fuldstændigt at belyse det enorme potentiale, der for alle parter resulterer af et samarbejde med Kina. Følgelig er Europas borgere ekstremt dårligt informeret.

Selv om karnevalsrådet »Mainz når byen synger og ler« på ingen måde er så vigtigt, som det måske kan synes for dette eller hint opblæste hoved, så er dette års version imidlertid på eksemplarisk vis velegnet til iagttagelse af den ondsindede karakter af etablisementets gruppenarcissisme, der i det mindste selektivt var samlet i publikum. Nogle af indlæggene, som f.eks. indlæggende fra Hanz-Peter Betz og Lars Reichow,

havde så godt som intet mere med humor at gøre og var kun giftige fornærmelser på allerlaveste plan af Trump, som publikum – hvis man skal tro kameraføringen – reagerede samstemmende på.

Disse indlæg afslører ikke blot en dårlig smag, men reflekterer også en aggression, der gør det tydeligt, hvor skrøbelig den politiske situation er, og hvor tynd det »vestlige værdifællesskabs« facade allerede er blevet. Bag denne facade findes netop dette krav om at være enegældende, som er forbundet med den unipolære verdensorden, og som ikke var krigene i Mellemøsten og Sydvestasien, bygget på løgne, én eneste demonstration værdigt. Netop af denne grund råber de neoliberale, neokonservative efter den »pæne« Obama. Og det er ikke så meget Trump, der har vanskeligt ved at finde Tyskland på verdenskortet, som en af disse såkaldte komikere mente, som det er dem selv, når det drejer sig om at vide, hvor Yemen findes på kortet.

I de kommende måneder vil verden fortsat forandre sig lige så dramatisk, som vi har set det i det forgangne år. Hvis vi er heldige, vil det komme sådan, som det allerede var sidste gang, da et system gik til ende: Der vil være mange vendekåber, og nogle vil forblive betonhoveder. Forskellen er den, at der denne gang er et stort antal stater, der allerede er i færd med at etablere en helt ny form for samarbejde mellem staterne. De europæiske nationer har valget mellem enten at samarbejde om menneskehedens fremtidige skæbnefællesskab, eller også snart at komme til at høre til »de ynkværdige«.

Foto: Oprustning af den Europæiske Union og NATO? »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig den åh, så liberale, tyske avis Die Zeit. I modsætning hertil rapporterer PricewaterhouseCoopers (PwC), hvilket enormt potentiale, Kinas Silkevejsinitiativ har.

»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, en guidet rundtur

Video; introduktion v/Helga Zepp-LaRouche.

Der er stadig mange mennesker, der siger, at denne vision blot er en drøm – at det er umuligt. De nationer, hvor nutidens stormagter kæmper mod hinanden i geopolitiske stedfortræderkrige, såsom Yemen og Syrien, vil imidlertid fortælle dig, at det er det nuværende paradigme, der er umuligt og ikke kan fortsætte.

Opførelsen af Verdenslandbroen ville betyde en økonomisk og kulturel renæssance for planeten, et nyt paradigme for menneskeheden. Projekterne og de økonomiske hovedkoncepter, der præsenteres i denne rapport, er i sandhed det udkast, ud fra hvilket førende regeringer i hele verden arbejder; udfordringen består nu i at bringe USA tilbage til sine rødder og transformere det til en magtfuld allieret for denne nye, økonomiske orden.

Download (PDF, Unknown)

**Dette er et historisk
øjeblik, hvor
vi kan ændre verden og
historien.**

**Opfordring til International
aktionsdag 23. februar.
Af Helga Zepp-LaRouche**

Det er, hvad denne aktion faktisk handler om: Hvordan kan vi optrappe denne kamp for grundlæggende set at skabe en situation, hvor Trump, når han holder sin Tale om Nationens Tilstand (28. feb.), inkluderer Glass-Steagall, den ægte Glass-Steagall, og ikke en eller anden udvandet 'ring-fencing' (intern bankopdeling), en Volcker-regel, eller noget som helst andet.

Dette er alt sammen ekstremt vigtigt, for vi vil udgive et dossier om Soros, der præcis viser, hvorfor dette apparat, der laver kupforsøget imod Trump-administrationen, er nøjagtig det, man gjorde i Ukraine; og jeg beder jer om at deltage i en aktionsdag den 23. februar, som er treårsdagen for kuppet i Ukraine, Maidan, der førte til kuppet. Og jeg beder jer også om at være med til at udsende viden om, hvad Soros-apparatet er, der står bag dette kup i USA.

Det følgende er Helga Zepp-LaRouches indlæg fra LaRouchePAC Internationale Webcast, den 17. februar. (Se hele webcastet)

Lad mig sige godaften til jer alle. Det er en glæde at kunne tale med jer. Jeg vil tro, de fleste af jer så præsident **Trumps pressekonference** i dag, der helt åbenbart beviser, at dette er en meget aktiv og fyrig person, der ved, hvordan man

håndterer en uregerlig medieflok. Jeg syntes, det var ret morsomt, og jeg nød at se i hvert fald et par minutter af det, for det viser, at dette virkelig er et meget interessant øjeblik i historien. For han sætter sig ikke bare ned og accepterer, at der rent faktisk er et kup i gang imod ham. Jeg mener, at dette er meget alvorligt. Det gamle establishment, det neoliberale, neokonservative, unipolære verdensetablissement, både i USA og Europa, er *fuldstændig* fra koncepterne. De vil ikke acceptere den kendsgerning, at Trump blev valgt, og de er helt åbenlyst involveret i et forsøg på at få Trump ud af Det Hvide Hus. I al fald, enten et kup, et militærkup, som der er blevet talt om, en rigsret, eller værre endnu, som chefredaktøren for den tyske, liberale avis, *Die Zeit*, sagde på et talk show; han sagde: »Mord i Det Hvide Hus«. Jeg mener, det er fuldstændig skandaløst, at chefredaktøren for den såkaldte mainstream-avis siger sådan noget.

Men det, der foregår, er meget alvorligt. For de har indsat George Soros, der ikke er andet end et instrument for Det britiske Imperium; og George Soros, der er opfinderen af, eller finansmanden bag, konceptet med 'farvet revolution', med andre ord, manden, der finansierer alle former for borgergrupper, NGO'er, og andre grupper, for, hvordan man fremkalder regimeskifte. De har været involveret i dette i størstedelen af tiden efter Sovjetunionen, i mange lande i Østeuropa; i Ukraine i 2004, med den Orange Revolution; i Georgien med Rosenrevolutionen; og senere, det Arabiske Forår; de forsøgte en Hvid Revolution i Rusland, der slog fejl; de forsøgte den såkaldte Gule Revolution med gule paraplyer i Hongkong imod Kina, der slog fejl. Det, vi i øjeblikket ser i USA, er præcis den samme form for organisation, finansieret af Soros, og den har virkelig til formål at omstøde dette valg [af præsident Trump]. Det er meget alvorligt.

Og hele den historie med, at det var Rusland, der 'stjal' det amerikanske valg, er selvfølgelig fuldstændig latterlig. Det

var Hillary, der helt på egen hånd tabte valget. Hun talte om mennesker i det amerikanske midtvesten og rustbæltet, om de såkaldte »ynkværdige«, om de mennesker, der »ikke klarede det«. Det var disse mennesker, der stemte på Trump. Det, som dette etablissement absolut nægter at se, er, at det var deres politik for neoliberalisme, for skabelse af krig i Mellemøsten, baseret på løgne, i Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien – hvilket er årsagen til, at vi har en gigantisk flygtningekrise i Europa; denne flygtningekrise var ikke årsagen til, men udløseren af Brexit, Storbritanniens udtræden af EU. Og mere fundamentalt; det var dette udsnit af den britiske befolkning, som følte, at de ikke længere blev repræsenteret af den Europæiske Union, og det var grunden til, at de ville ud. Det var i princippet nøjagtig samme grund til, at folk i USA ikke ville have Hillary, men stemte på Trump.

Hvis man ser på det fra et strategisk standpunkt; se ikke på det ud fra den interne, amerikanske situation, som i øjeblikket er meget polariseret. Se på massemedierne; aldrig har vi set et sådant hysteri i vores levetid. Så se ikke på det ud fra et internt, amerikansk standpunkt; se først på det ud fra et strategisk standpunkt. Og ud fra dette standpunkt kan man sige, at, alt imens Trump helt sikkert gør nogle ting, der ikke er perfekte; men det vigtigste spørgsmål er, at Trumps valgsejr betyder en mulig løsning på faren for krig. Hvis det var fortsat med Obama og Hillary, ville vi nu stå på en kort lunte til Tredje Verdenskrig, fordi hele inddæmningen af Rusland, af Kina, hele ideen med flyveforbudszoner over Syrien, på meget kort sigt ville have bragt os frem til en konfrontation med Rusland og Kina.

Trump's første aktiviteter af diplomatisk art er meget, meget positive, for han havde gode ordvekslinger med Xi Jinping, den kinesiske leder, og han karakteriserede diskussionerne som ekstremt venskabelige, ekstremt varme; og kineserne gav udtryk for den samme mening efter telefonsamtalen for et par dage siden.

Dernæst var der den japanske premierminister Abes besøg i USA, og de aftalte massive investeringer fra japanske selskaber i infrastruktur i USA; og Kina tilbød ligeledes at investere massivt i genopbygningen af den amerikanske infrastruktur. Trump havde jo lovet at investere \$1 billion i USA's infrastruktur, men ser man på den amerikanske infrastrukturens faktiske tilstand, så kan alle ganske klart se, at \$1 billion ikke rækker. Kinesiske eksperter har sagt, at der behøves \$8 billion, og Kina ville være villig til at investere en meget stor del af dette; og tilsammen ville Kina og Japan være i besiddelse af den fornødne industrielle kapacitet til at genopbygge den amerikanske infrastruktur på en meget effektiv måde, og på kort tid.

Den indledende korrespondance mellem Tillerson, den nye, amerikanske udenrigsminister, og den russiske udenrigsminister Lavrov, der i dag mødtes i Bonn i forbindelse med G20, er ligeledes omhyggeligt, forsigtigt positive tegn på, at de mener, de kan arbejde sammen, og de ting, der skal overvindes, er selvsagt enorme, men dette er positive første skridt.

Ser man på det strategisk, så har USA's Trump-administration sagt, at de ikke er modstandere af Japans bestræbelser på at få gode relationer med Rusland. Premierminister Abe var i Rusland; han vil besøge Rusland yderligere to gange i år. Putin besøgte Japan i december. De samarbejder nu økonomisk om at udvikle Kurilerne, de såkaldte nordlige territorier; og Abe ønsker at underskrive en fredstraktat med Rusland i løbet af sin embedstid, dvs., inden for de næste par år.

Hvis USA har en positiv holdning over for Ruslands forbedring af relationerne med Japan, og hvis USA samtidig har lovende tegn på at forbedre relationerne med Kina, og Rusland og Kina arbejder rigtig godt sammen; og hvis USA dernæst kommer til en positiv aftale med Rusland, så har vi det! Så vil vi, for første gang i – jeg ved ikke hvor længe, måske for første gang i historien, nogensinde – så har vi muligheden for at rette op på relationerne mellem denne verdens stormagter, og vi har en

reel mulighed for at eliminere faren for krig for altid.

Dette er ekstremt vigtigt, for hvad er vigtigere end menneskeslægtens eksistens og perspektivet om at eliminere krig for evigt! I de termonukleare våbens tidsalder kan krig ikke længere være en måde at løse konflikter på.

Så dette er alt sammen meget positivt. Og Lyndon LaRouche, min mand, havde en meget positiv holdning til alle disse udviklinger, da han i løbet af de seneste dage blev briefet om dem. Han sagde, »Lad være med at gå i panik, lad være med at falde for massemediernes dækning. Det går alt sammen i en meget positiv retning.« Jeg mener, at der absolut er god grund til optimisme; og måden, hvorpå Trump responderer til dette kupforsøg; han siger, at det er efterretningssamfundet, der lækker klassificeret information til medierne; de deler det ud som slik, og der bør indledes en undersøgelse for kriminelle aktiviteter mod dem, der gør det. Og det er præcis den rette holdning.

Dette er et stort slag, for Trump-administrationen er selvsagt endnu ikke kommet på plads – mange udnævnelser [til regeringsposter] hænger stadig i luften, og nogle af dem er selvsagt problematiske, inklusive den meget store repræsentation af Wall Street, hvilket er et problem.

Det er derfor ekstremt vigtigt, at vi optrapper denne kampagne. Der finder en masse bevægelse sted i Kongressen. Vi så senator Cantwells tale, hvordan hun modsatte sig Mnuchin til posten som finansminister. Der foregår en masse bevægelse.

☒ Der er diverse medlemmer af delstatskongresserne, der implementerer ikke alene resolutioner for Glass-Steagall, men i realiteten det, der er Lyndon LaRouches Fire Love: først og fremmest Glass-Steagall; for det andet, en nationalbank (statsejet bank) til udstedelse af kredit; for det tredje, et kreditsystem, og for det fjerde, en forøgelse af arbejdskraftens produktivitet gennem at fokusere på opnåelse

af fusionskraft og rumteknologi, på basis af internationalt samarbejde. For, det er nødvendigt at forøge produktionsapparatets og arbejdskraftens produktivitet. Der er mange delstats-kongresser, jeg tror seks eller syv på nuværende tidspunkt, der har vedtaget disse **Fire Love**.

Det er, hvad denne aktion faktisk handler om: Hvordan kan vi optrappe denne kamp for grundlæggende set at skabe en situation, hvor Trump, når han holder sin Tale om Nationens Tilstand (28. feb.), inkluderer Glass-Steagall, den ægte Glass-Steagall, og ikke en eller anden udvandet 'ring-fencing' (intern bankopdeling), en Volcker-regel, eller noget som helst andet.

Dette er alt sammen ekstremt vigtigt, for vi vil udgive et dossier om Soros, der præcis viser, hvorfor dette apparat, der laver kupforsøget imod Trump-administrationen, er nøjagtig det, man gjorde i Ukraine; og jeg beder jer om at deltage i en aktionsdag den 23. februar, som er treårsdagen for kuppet i Ukraine, Maidan, der førte til kuppet. Og jeg beder jer også om at være med til at udsende viden om, hvad Soros-apparatet er, der står bag dette kup i USA.

Jeg vil lade det være godt med disse indledende bemærkninger, så I kan sige, hvad I vil, og dernæst kan vi diskutere det. Men jeg kan forsikre jer om, at [det drejer sig om] kampen i USA nu, for ikke alene at beskytte Trump-administrationen mod at blive kuppet og afsat, men for rent faktisk at sikre, at det potentiale, som denne administration repræsenterer, bliver implementeret. For muligheden for, at USA går i samarbejde med Kina, går med i Silkevejen, ikke alene ved at forlænge Silkevejen ind i USA gennem infrastrukturbyggeri, men ved også at samarbejde med Rusland og Kina i andre dele af verden. For eksempel i Mellemøsten, hvilket kun disse magter i fællesskab kan præstere; eller om industrialiseringen af Afrika, som Kina allerede har indledt med mange, mange spændende projekter.

Japan er involveret; Indien er involveret, og vi må få USA til at gå med i det, som FN netop har kaldt »menneskehedens fælles fremtid i Afrika«.

Ale disse store nationer må bringes til at arbejde sammen for hele civilisationens almene vel, og dette er inden for rækkevidde. Dette er meget spændende. For jeg mener, at vi står ved øjeblikke i historien, hvor, hvis folk har en god plan, så kan de ændre verden, og de kan ændre historien.

Lovende strategiske forandringer – men Europas politikere er forblindede af geopolitik. Af Helga Zepp-LaRouche

11. februar, 2017 – Imellem de store magter USA, Kina, Rusland og Japan indgås der i øjeblikket, på basis af gensidige fordele, helt nye alliancer, der potentielt kan etablere et højere fornuftsplan og i realiteten indlede en ny æra i historien.

Men i Europa huer dette hverken de neokonservative og neoliberale eller de fleste af de venstreorienterede, og slet ikke de 'grønne', der alle på forskellig vis er så optaget af at hyperventilere over Trumps valgsejr, at de nærmest opfører sig, som om de var bedøvet, når det kommer til de store forandringer på den politiske verdensscene.

Selv sådanne tidligere, åbenlyse atlantisister som den tyske

finansminister Wolfgang Schäuble ser, konfronteret med USA's nye præsident Trump, pludselig et håb i Kinas rolle – en nærmest kostelig ironi. Tilhængerne af den geopolitiske doktrin i Europa er stærkt ophidset. De forstår ikke længere verden. Pippi Langstrømpe-princippet, »To gange tre giver fire plus tre giver ni! Jeg laver verden, kvittevittevit, som jeg vil« – virker ikke længere. Chokket over den mislykkede, unipolære geopolitik kan på en måde sammenlignes med dengang, Kopernikus' heliocentriske verdensbillede blev afløst af Johannes Keplers idé om et harmonisk og sammensat univers.

Mellem USA og Kina udvikler der sig nu et håb om et konstruktivt samarbejde, efter et brev fra Trump til Xi Jinping og en efterfølgende telefonsamtale, som Det Hvide Hus beskrev som »udførlig og yderst hjertelig«, og hvor Trump bekræftede USA's politik for Ét Kina. Med Trump-administrationen er der en mulighed for, at USA tager imod tilbuddet fra Kina om »en ny type af relationer mellem stormagterne«, og som blev bevidst ignoreret af Obama. Denne nye model for relationer bygger på, at man absolut anerkender den andens suverænitet, respekterer forskellige samfundssystemer og politiske systemer, ikke blander sig i hinandens indre anliggender og samarbejder om fælles interesser. Der består således ikke nødvendigvis nogen modsætning mellem Trumps »Amerika først!« og Xi Jinpings »kinesiske drøm«.

Den japanske statsminister Shinzo Abes besøg i USA, hvor han blandt andet medbragte et tilbud om investeringer, der ville skabe 700.000 arbejdspladser inden for infrastruktur, står på ingen måde i modsætning til dette forbedrede amerikansk-kinesiske forhold. Abe henviste til Japans internationale ekspertise inden for moderne infrastrukturbyggeri og tilbød at bygge en magnettogslinje mellem Washington og New York, hvorved præsident Trump ville kunne nå fra Det Hvide Hus til Trump Tower på Manhattan på én time.

På et spørgsmål fra en japansk journalist, der antydede, at

Trumps regering muligvis ikke ville beskytte Japan mod et »kinesisk angreb«, viste Trumps svar, at han ikke lod sig lokke ind i denne geopolitiske fælde, idet han svarede: »Jeg havde i går en meget, meget god samtale med Kinas præsident, som de fleste af jer ved. Det var en meget, meget hjertelig samtale. Jeg mener, vi er på vej til at komme rigtigt godt ud af det med hinanden. Og jeg tror, at det også vil være til stor fordel for Japan. Vi har samtaler med forskellige repræsentanter fra Kina, og jeg mener, at det vil fungere rigtig godt for alle, for Kina, Japan, for USA og alle andre i området«. Desuden blev investeringer til en billion dollars bragt på banen mellem præsidenten for internethandelsfirmaet Alibaba, Jack Ma, og Trump, og der er stor interesse for yderligere investeringer i opbygningen af den amerikanske infrastruktur.

Oven i disse nye strategiske tiltag kommer, at den japanske statsminister Abe har til hensigt at besøge Rusland to gange i år, og at han sammen med præsident Putin har besluttet at indgå et nært samarbejde om økonomisk udvikling af Kurillerne, som Japan gør krav på. Med dette samarbejde, der også indbefatter omfangsrige japanske investeringer i det fjernøstlige Rusland, skal den gensidige tillid styrkes og forudsætningerne for underskrivelsen af en fredsaftale mellem de to lande skabes. Hertil hører intensivering af samarbejdet om produktion af olie og gas, byggeri af nye lufthavne og havne, modernisering af landbruget, bymæssig infrastruktur, opbygning af vandledninger og kanaler såvel som opførelse af medicinske centre.

Trump-administrationen understregede på sin side, at den ikke havde noget imod et voksende samarbejde mellem Japan og Rusland, men havde fuld forståelse for, at de to nabolande ville forbedre deres bilaterale relationer.

Også Trumps meddelelse om, at han ville basere forholdet mellem USA og Rusland på et godt samarbejde, finder god genklang fra russisk side. I et interview med Isvestiya gav

udenrigsminister Lavrov udtryk for forhåbninger om, at opbygningen af et konstruktivt forhold til gavn for begge ville vise sig meget nyttigt, både for den russiske og den amerikanske befolkning, og desuden have en positiv indflydelse på hele verden.

Den russiske ambassadør i Kina, Andrej Denisov, bekendtgjorde samtidig, at præsident Putin vil deltage i det store topmøde om Bælt-og-Vej-initiativet, som Kina afholder i Beijing i maj måned. Kina er, med stor intensitet, i færd med at forberede dette topmøde, der skal konsolidere den Nye Silkevejspolitik. Medlem af Statsrådet Yang Jischi understregede over for *China Daily*, at der allerede var tyve statsoverhoveder, der havde meddelt deres deltagelse, heriblandt, iflg. professor Wang Yiwei, som er forfatter til en bog om Den nye Silkevej, også præsident Trump – et besøg, som Kina ser frem til med store forventninger.

I samme grad, som de store asiatiske stater og USA overvinder de tidligere geopolitiske konflikter, øges mulighederne for, at også de områder i verden, der tidligere var skueplads for stedfortræderkonflikter, får positive perspektiver for fremtiden. Således påpegede Tim Collard i *China.org.cn*, at, med Kinas fremvækst som global, økonomisk magt, understøttet af AIIB og Bælt-og-Vej-initiativet, steg også Kinas beredvillighed til f.eks. at engagere sig økonomisk i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien. Dermed vil der kunne skabes en helt ny dynamik i området.

Selv *New York Times* så sig nødsaget til undtagelsesvis at offentliggøre en objektiv og positiv artikel med overskriften, »Glade afrikanere går på skinnerne med kinesisk hjælp«, hvor ikke blot den nyåbnede jernbanestrækning fra Djibouti til Addis Abeba, som Kina har bygget og finansieret, beskrives, men også de forskellige projekter i Afrika, hvor Kina investerer omkring 50 milliarder årligt. Denne strækning, der skal være første del af den længe ønskede trans-afrikanske linje fra det Indiske Ocean til Atlanterhavet, har allerede

ændret hele dynamikken, siger Abubaker Omar Hadi, leder af havnen i Djibouti. Kina har en vision.

Sådan som det ser ud nu, er det kun Horst Seehofer, CSU's præsident i Bayern, der fornemmer de nye strømninger. Han tilstræber ifølge medierne at få et møde med Trump og har desuden planer om et besøg hos Putin. Forbundskansler Merkel derimod synes at ville med på rollen som forsvarer af »Det frie Vesten« og udtalte for nylig, sammen med den polske ministerpræsident Szydlo, at hun var imod en lempelse af sanktionerne mod Rusland. Berlinregeringens understøttelse af regimet i Kiev er en skandale. Desværre er det intet tegn på, at repræsentanten for EU-etablissermentet og SPD's kanslerkandidat, Martin Schulz, med hensyn til sit geopolitiske standpunkt over for Rusland og Kina, udgør et alternativ til Merkel.

BüSo (Bürgerrechtsbewegung Solidarität, det tyske, politiske parti, som Zepp-LaRouche er formand for) vil i valgkampen til Forbundsdagen sætte alt ind på at påpege de enorme muligheder, der for Tyskland ligger i et samarbejde med USA, Rusland, Kina, Japan og mange andre stater, frem for alt i den økonomiske opbygning af Sydvestasien og Afrika. Der frembyder sig i øjeblikket en fantastisk chance for Tyskland for at formulere en udenrigspolitik, der både er i Tysklands egeninteresse, såvel som også i overensstemmelse med det, Xi Jinping kalder »et skæbnefællesskab for menneskeheds fremtid«. For tysk opfindsomhed, ingeniørkunst og middelstandens produktivitet er lige netop det, som opbygningen af verden behøver, og Tysklands deltagelse i den Nye Silkevejs projekter og det internationale, videnskabelige samarbejde vil også betragteligt forbedre beskæftigelsen her i landet. Det vil sige: væk fra lavtlønsjob og uproduktivt arbejde og hen imod højt kvalificerede og produktive arbejdspladser, og dermed en højere levestandard for alle.

Eftersom man ved hyperventilation indånder for meget ilt og udånder for meget kuldioxid, bør alle de, der gør CO2-

udslippet ansvarligt for klimaforandringerne, hidse sig ned og se på Trump, Kina og Rusland uden geopolitiske briller.

Foto: Japans statsminister Shinzo Abe med USA's præsident Donald Trump i Det Hvide Hus. Abe medbragte en pakke, der kunne betyde store investeringer i amerikansk infrastruktur – en af de ting, Trump under valgkampen sagde, han ville investere store summer i – og et perspektiv, der kunne skabe 700.000 amerikanske, produktive jobs.

Brug LaRouches videnskabelige autoritet til at skære igennem havet af uro og kaos

Leder fra LaRouchePAC, 13. februar, 2017 – »Det globale, strategiske billede er dynamisk, omskifteligt, lovende og farligt, alt sammen på én gang«, udtalte Helga Zepp-LaRouche i en diskussion søndag med aktivister fra LaRouche-bevægelsen i hele USA. Hun påpegede flere positive udviklinger, der kommer fra Trump-administrationen – lovende og konstruktive samtaler med Kinas Xi Jinping; en ny åbning over for Rusland; potentielt, økonomisk samarbejde med Japan om højteknologisk infrastruktur; en erklæring om hans plan om at føre en seriøs krig mod narkotika – hvilket alt sammen betyder, at »der eksisterer en mulighed for at etablere et fornuftsplan i international politik«.

»Det står imidlertid også klart, at dette meget langt fra er afgjort: det er et *potentiale*«, understregede Zepp-LaRouche. »Meget kan gå galt, og meget afhænger af LaRouche-bevægelsens

intervention, for jeg mener, i al beskedenhed, at LaRouche-organisationen er den eneste, der har en videnskabelig, sammenhængende anskuelse med hensyn til, hvad menneskehedens fremtid må være. Og andre kræfter, om de så er nok så gode, har tendens til at have ideologiske fejl i den ene eller anden retning.«

✖ Lykkeligvis er Lyndon LaRouches ideer fra 50 års intensiv videnskabelig og politisk aktivitet i færd med at blive den dominerende holdning i verden i dag. De dominerer den globale dynamik, erklærede Zepp-LaRouche, fra Kinas konfucianske renæssance til Ruslands bevægelse hen imod et moralsk samfund. LaRouches ideer har lagt grunden til at gøre en ende på geopolitik og krig, én gang for alle, og for at genopbygge den globale økonomi omkring de principper, der fremlægges i **LaRouches Fire Love**.

Fr. Zepp-LaRouche fortsatte med at fordømme kampagnen for en 'farvet revolution' imod den nye Trump-administration, på grund af det positive potentiale, den repræsenterer. Hun udfordrede specifikt tidligere præsident Barack Obama, der er centrum for denne operation: »Dette er virkelig utroligt«, erklærede Zepp-LaRouche. »Dette har aldrig før fundet sted med en præsident, der har forladt embedet. Det ser ud til, at Obama nu personligt organiserer denne Farvede Revolution!«

I denne eksplosive atmosfære, som Zepp-LaRouche beskrev som »en hav af uro og kaos«, er det af afgørende betydning at organisere befolkningen ved at udgå fra det mest kvalificerede standpunkt, og ikke ved at bekymre os om petitesser, eller ved at lade os trække ind i det af medierne definerede »dagens varme emne«, men ved at præsentere de nødvendige forslag ud fra et standpunkt om, hvad der er den rette politik. De to centrale spørgsmål, som i dag konfronterer menneskeheden, understregede hun, er faren for en termonuklear verdenskrig, induceret af britisk geopolitik, og så det transatlantiske finanssystems visse, totale kollaps, med mindre Glass-Steagall og relaterede forholdsregler vedtages.

»En kombination af USA, Kina, Rusland, Japan, Indien og andre større nationer er det, der kræves, for at nå frem til et globalt, Nyt Paradigme ... Det, der er vigtigt, er at overvinde geopolitik, for geopolitik fører til Tredje Verdenskrig, og så vil der ikke længere findes nogen menneskehed tilbage af betydning.«

»Det andet, vigtige spørgsmål er, at finanssystemet vil nedsmelte, big time. Derfor er Glass-Steagall og Lyndon LaRouches Fire Love det, der er absolut afgørende. Det faktum, at Glass-Steagall hidtil endnu ikke er blevet implementeret, er Trump-administrationens Akilleshæl.«

Alle de positive ting, som Trump hidtil har gjort, vil gå op i røg, konkluderede Zepp-Larouche, med mindre Glass-Steagall implementeres. Dette faktum dikterer, med hensyn til omgående handling, en fortsat kampagne, der kræver, at Trump bruger sin Tale om Nationens Tilstand ('State of the Union') den 28. februar til at bebude en tilbagevenden til Franklin Roosevelts originale Glass/Steagall-lov fra 1933.

Xinhua interviewer Helga Zepp-LaRouche om nye relationer mellem USA og Kina

11. feb., 2017 – Kinas nyhedsbureau Xinhua publicerede det følgende interview, dateret Berlin, 10. feb., med Helga Zepp-LaRouche, med overskriften, »Interaktioner mellem kinesiske og amerikanske ledere 'viser tegn på meget positive bånd', siger tysk ekspert«.

»De seneste interaktioner mellem den kinesiske præsident Xi

Jinping og den amerikanske præsident Donald Trump, især deres seneste samtale over telefon, viser meget positive tegn på muligheden for at udvikle en ny type bilaterale relationer, sagde en tysk ekspert fredag.«

»'Præsident Trumps brev og efterfølgende opringning til præsident Xi Jinping er meget positive tegn på, at han virkelig ønsker at udvikle en konstruktiv relation med Kina', sagde Helga Zepp-LaRouche, stifter af den tyskbaserede tænketank Schiller Instituttet, i et eksklusivt interview med Xinhua.«

»Eksperter sagde, at hun var overbevist om, at de positive tegn ville være med til at virkeliggøre Kinas forslag om at bygge en ny type af relationer mellem større lande, hvori optræder ikke-konflikt, ikke-konfrontation, gensidig respekt og win-win-samarbejde.«

»'Jeg mener, at vi står ved begyndelsen til helt nye regelsæt for relationer mellem verdens større nationer. Geopolitik vil snart være noget fra fortiden', sagde Zepp-LaRouche som svar på et spørgsmål om udsigterne for de langsigtede bånd mellem Kina og USA.«

»Med en analyse af den nuværende dynamik i relationerne mellem stormagter, mente Zepp-LaRouche, at en ny platform for internationale relationer, baseret på win-win-samarbejde, kan opnås.«

»'Dette har potentiale til at skabe en ny æra for menneskeheden, virkeliggørelsen af præsident Xis vision' om at bygge et fællesskab for menneskehedens fælles skæbne, sagde hun. 'Et nyt paradigme, noget, som jeg ville kalde for civilisationens modenhedsalder, er inden for rækkevidde.'«

»I deres telefonsamtale fredag, den første, siden Trump indtrådte i sit embede i januar måned, lovede Xi og Trump at styrke win-win-samarbejde inden for sådanne områder som økonomi, handel, investeringer og internationale anliggender,

og at udvikle en konstruktiv relation mellem Kina og USA.«

Foto: Zepp-LaRouche præsenterer EIR's rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, på et symposium i september, 2015, i Beijing, i anledning af udgivelsen af oversættelsen af rapporten til kinesisk

»Nu har menneskeheden muligheden for at blive voksen«

Af Helga Zepp-LaRouche.

**Tale ved Schiller
Institutets konference i
Manhattan,
New York, 4. februar, 2017**

I stedet for at træne en meget mistænkelig og tvivlsom libysk kystvagt til at holde flygtningene tilbage i Afrika, ville det så ikke give bedre mening, hvis de europæiske nationer gik sammen med Kina og andre, som Japan og Indien, der allerede er involveret i Afrika, om udviklingen af det afrikanske kontinent?

Præsident Xi Jinpings formulering, at det, vi må bygge, er et fællesskab – et samfund – for menneskehedens fremtid, baseret på win-win-samarbejde, er præcis måden at se dette på. Dette er ikke et nulsumsspil, hvor én nation vinder, og de andre

taber; men det er derimod et nyt perspektiv, hvor alle lande på denne planet kan arbejde sammen for alles fordel.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche foreslår en stor, international konference til udbredelse af gensidig, vestlig-kinesisk kulturforståelse. Fra Schiller Instituttets konference i Manhattan, New York, 4. februar, 2017

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker, der vandt krigen, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg

mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

(Her følger først en opsummering af dr. Patrick Hos præsentation på konferencen, som efterfølges af Helga Zepp-LaRouches respons, inkl. et spændende forslag.)

Patrick Ho er leder af China Energy Fund, der er anerkendt i FN, og han har været en fremtrædende person i at bringe Bælt-og-Vej-politikken til FN, men også til den amerikanske befolkning. Dette er anden gang, han taler for Schiller Instituttets i løbet af den seneste to en halv måned. Første gang pointerede han, at han var glad for at tale for et publikum med forskellige slags amerikanere. Denne gang fokuserede han mere på de kulturelle aspekter; han sagde, at han ønskede at kommunikere, hvad det vil sige at være kineser ... »kinesisk-hed« ...; dens mere end 5000 år gamle historie. Han mente, at det, der definerede landet, var folkets kulturelle sammenhæng; fælles sprog; civilisationens kontinuitet. Han dækkede en meget lang periode, men fokuserede især på de tre 'bank på døren'; da Kina bankede på Vestens dør, og de reaktioner, de fik, gode og knap så gode; de tre perioder med Silkevejen – den ene i det andet århundrede f. Kr., da Zhang Qian rejste til Vesten; dernæst foretog admiral Zheng He rejser, hvor han nåede østkysten af Afrika og den arabiske verden i det 14. århundrede og bragte aspekter af vestlig kultur med tilbage (inkl. giraffer, som gjorde et stort indtryk!). Dette blev lukket ned. Dernæst, efter Det britiske Imperiums angreb i det 19. århundrede med to opiumkrige, besluttede kineserne at gå i gang med en vis modernisering, så de kunne bevare en nation. Han gennemgik hurtigt Sun Yat-sen; revolutionen i 1911; Nixons møde med Mao i 1972; Deng Xiopings »Socialisme med kinesisk karakter« i 1979; og Xi Jinpings Ét Bælte, én vej-initiativ.

I en anden del diskuterede han især relationen til Vesten gennem nogle jesuitermissionærers forsøg på at bringe kristendommen til Kina; igen gik det godt på et bestemt tidspunkt, men brød så sammen. Disse missionærer var i kontakt med Leibniz. *I Ching* havde en stor virkning på Leibniz: det binære system, som er basis for computersystemerne i moderne tid, og også DNA-koden.

Han satte kinesiske værdier i disse perioder op i kontrast til vestlige synspunkter. For eksempel: vægt på det individuelle i Vesten som vigtige værdier, men som gav diverse problemer. Hvorimod vægten i Kina ligger på familie, sociale relationer, kultur.

Der var en hel del mere, det ikke giver mening at forsøge at opsummere, men det var del af en dialog mellem dr. Ho og Helga Zepp-LaRouche og publikum.

(Efter dr. Hos powerpoint-præsentation gav fr. Zepp-LaRouche et svar, der omfattede et vigtigt forslag.)

Helga Zepp-LaRouche: Dette er et meget spændende perspektiv, men jeg vil faktisk foreslå, Patrick, at vi arrangerer en stor begivenhed, måske en international konference, for jeg mener, at kendskab til kinesisk kultur, men også til vestlig kultur, faktisk ikke er tilstrækkelig kendt af den anden part.

Jeg var f.eks. en gang i Kina, og jeg søgte efter lærde (akademikere), der kendte Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), som er den vigtigste lærde person og store tænker fra det 15. århundredes Europa.[1] Jeg fandt en enkelt professor, der var bekendt med Nicolaus Cusanus. Dette er typisk, for det, du sagde om forskellen mellem vestlige værdier og kinesiske værdier, for jeg mener, at, på grund af den britiske

indflydelse i universiteterne – i hele verden, men, mener jeg, også i Kina på et tidspunkt – så, mange gange, tager folk fejl af humanisme og liberalisme. Og det er virkelig ikke sandt.

Vi taler ikke om Aristoteles-traditionen. Vi taler ikke om visse traditioner i Europa, som dernæst førte til visse former for Oplysningstiden, den franske oplysningstid, den engelske oplysningstid, der, som du rigtigt sagde, er stærkt centreret om individets rolle og liberalisme og så fremdeles.

Men det er netop den tradition, der blev afvist af det, vi anser for at være den positive, præ-sokratiske tradition; Platon; Augustin; Cusanus; Kepler; Leibniz; Schiller; og inden for videnskab, Riemann; Einstein og ligesindede tænkere. Så der har foregået en langt større kamp i den europæiske traditions civilisation, end de fleste mennesker faktisk ved. Hele fremskridtet inden for videnskab, kultur og klassisk kultur kommer som følge af afvisningen af den liberalistiske tradition. Oligarkiet har benyttet sig af en bevidst krigsførelse i forsøg på at få folk væk fra ideen om menneskelig kreativitet.

Jeg og også nogle andre i Schiller Instituttet sammenlignede ideerne hos Konfucius og Mencius med visse ideer og filosoffer i vesten, og dér finder man langt større enhed. For eksempel har denne Nicolaus Cusanus, som jeg nævnte, ideer, der absolut stemmer overens med *Li* og ideen om *Ren* hos Confucius[2]; såsom, han har denne idé – hvis *Li* er »at gøre det rette på rette tid og rette sted [som dr. Ho tidligere havde nævnt], så har Nicolaus Cusanus denne idé om, at hvert mikrokosmiske element, hvert menneske, kun fuldt ud kan udvikles, hvis man bidrager til harmonien i det makrokosmiske element gennem at udvikle alle de andre mikrokosmiske elementer, og vice versa. Dette er præcis [ideen om] »win-win-samarbejde« blandt mennesker. Det er ideen, der lå til grund for den Westfalske Fred: denne fred er kun mulig, hvis man respekterer den andens interesse.

Og Leibniz var jo så lydhør over for kinesisk filosofi, fordi han selv var fortsættelsen af denne Nicolaus Cusanus, og Leibniz havde denne idé om, at hvert menneske er en monade (enhed); hvert menneske indeholder sit eget, skabende intellekt i universets helhed, og overensstemmelse er kun mulig, hvis der er en harmonisk udvikling af alle disse evner; og dette førte til [USA's] Uafhængighedserklæringen og 'stræben efter lykke', som ikke er »lykke« i betydningen held, men som netop er opfyldelsen, udviklingen, af alle potentialer, der er indlejret i det menneskelige væsen. Så dette er altså indlejret i mennesket.[3]

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker, der vandt krigene, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

Nicolaus Cusanus sagde, at, den eneste grund til, at folk fra forskellige kulturer kan forstå hinanden, er, at de hver frembringer videnskabsfolk og kunstnere, der udvikler universelle principper, som man kan videreformidle. Det er grunden til, at musikere fra forskellige nationer kan være i samme orkester; eller grunden til, at videnskabsfolk kommer til de samme konklusioner i en videnskabelig opdagelse, præcis, som man udviklede det binære system. Jeg mener, at der er langt flere skatte at finde både for Vesten ved at lære fra Kina, så vel som også, at det kinesiske folk forstår, ikke den liberale undervisning af historie og idéfilosofi, men ved

virkelig at gå til de originale kilder, som de var, og som de var drivkraften bag Vestens fokus. Så dette er meget spændende, og jeg håber, vi kan arrangere noget langs disse retningslinjer. [applaus]

□(Video og engelsk udskrift af Helgas hovedtale vil snarest blive udlagt her på hjemmesiden).

Foto: Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst, »Den Eurasiske Landbros Terminal Øst«, 1996.

[1] Se: Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche:

»En hyldest til Nicolaus af Cusa; En dialog mellem kulturer«.

[2] Se: Temaartikel: »Xi Jinpings Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur«.

[3] Se: Temaartikel: »Gottfried Leibniz – et fantastisk, optimistisk geni«.

**Hvorfor USA, Rusland, Kina,
Indien og Tyskland må**

overvinde geopolitik. □

Af Helga Zepp-LaRouche

29. januar, 2017 – Verden er så sandelig af lave. Men én ting er helt sikkert: Den aktuelle, mangesidige krise vil ikke blive overvundet efter gamle opskrifter, og slet ikke ved hjælp af geopolitiske skaktræk, 'farvede revolutioner' à la George Soros eller den måske knap så liberale udgiver af *Der Zeit*, Josef Joffes gammeltestamentlige 'Øje for øje ...'. I stedet har vi brug for et højere fornuftsplan, som definerer alle verdens nationers fælles interesse. Præcis dette plan er netop blevet demonstreret af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov i hans seneste tale for den russiske Duma, hvor han foreslog en alliance mellem Washington, Moskva og Beijing for at finde løsninger på de globale udfordringer.

Med en modifikation af Schillers digt, »Ved det nye århundredes begyndelse« (*Der Antritt des neuen Jahrhunderts*) kunne man næsten sige: »To magtsystemer strides om eneherredømmet over verden«, nemlig det gamle, geopolitiske, krigsbefordrende system og så det nye, fremtidsorienterede paradigme for menneskehedens fælles skæbne. Repræsentanterne for den første, til undergang dømte, hidtidige, neoliberale globaliseringsorden reagerer på det opfattede tab af magt med verbale udbrud, der opfylder de kliniske betingelser for betegnelsen hysteri. Der er øjensynligt heller ikke megen ære blandt tyve i denne lejr, f.eks. de forskellige fraktioner. Det bedste eksempel: Theresa Mays besøg i Washington, som havde til formål at »indhegne« den nye, amerikanske administration i Det britiske Imperiums »fold«. I modsætning hertil er den nye orden orienteret mod ganske andre principper, en orden, som baserer sig på win-win-samarbejdet omkring Kinas Nye Silkevej, og som hastigt ekspanderer.

Den vigtigste intervention i denne henseende kom fra Sergei Lavrov: »Vi mener, at opbygningen af relationerne mellem

Rusland, USA og Kina hverken er ekskluderende eller involverer projekter, som vækker bekymring for andre stater; disse relationer er åbne og fair. Jeg er overbevist om, at Ruslands, USA's og Kinas økonomiske strukturer på mange måder komplementerer hinanden i materiel og økonomisk henseende.« Disse tre nationer kunne ligeledes med hensyn til internationale sikkerhedsspørgsmål spille en vigtig rolle. Rusland og Kina har allerede haft et godt samarbejde inden for dette område og forventer, at Donald Trump, der allerede har udtalt, at USA ikke længere vil blande sig i andre landes interne anliggender, ligeledes vil samarbejde.

Talskvinde for det Kinesiske Udenrigsministerium, Hua Chunying, støttede omgående det russiske forslag om et trilateralt samarbejde mellem disse tre nationer, som alle har global indflydelse og er permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd. De har et stort ansvar for stabilitet og udvikling, sagde hun.

Hvis Donald Trump skulle vælge et tæt samarbejde med Rusland, Kina og Indien, ville dette virkelig være enden på geopolitik. Frygten for noget sådant drev øjensynligt den britiske premierminister Theresa May til, som det første, udenlandske statsoverhoved, at opsøge Trump og dér uden pauser rave løs om den vidunderlige relation mellem Reagan og Thatcher, som har »eksistensen af den moderne verden« at takke for. Denne angloamerikanske særlige relation måtte nu atter overtage lederskabet for den nye tidsalder, iflg. May. *London Times* påpegede, at May på ingen måde undervurderede Trump, men derimod ville »tappe ind« i den stemning, der havde ført til Brexit, som vigtige, ideologiske broer til Trumps Hvide Hus. *Financial Times* fantaserede over en anden hensigt med Mays mission, nemlig at udnytte denne særlige relation til at splitte Rusland og Kina gennem alle mulige koncessioner og manipulationer. *New York Times* havde overskriften: »Britisk tilpasning til Trump sætter europæisk orden på spil«, med en hentydning til Trumps negative holdning til EU.

Den totale virkelighedsfornægtelse hos tilhængerne i den geopolitiske fraktion fremavler sære blomster. Således skriver Joffe som argument imod Trumps protektionistiske forholdsregler, at globaliseringen havde »skabt en eventyrlig rigdom, som oppebar den storslåede socialstat og afbødede stødene for taberne. Protektionisme er til gavn for favoriserede industrier, men lader landet forarme – de svage først«.

Det er den klassiske, neoliberale »narrativ«; at det er fantastisk, at kasinoøkonomiens profitmagere er blevet eventyrligt rige og dernæst spiser taberne af med almisser, og herved fremstiller sig selv som ædle. Det er netop som en modstand imod dette snæversyn, at Brexit, valget af Trump og den italienske folkeafstemnings Nej til forfatningsændring var rettet. Joffes konklusion, nemlig, at Europa måtte overtage USA's rolle, »for at redde den liberale verdensorden«, er lige så latterlig som avisen *Die Welts* spørgsmål: »Bliver kansler Merkel en modspiller til den amerikanske præsident Trump og leder af det frie Vesten?« Norbert Röttgen – fra partiet CDU – føler øjensynligt tilsvarende ambitioner for sig selv og overgår sig selv den ene gang efter den anden. Han vil gå i opposition til Trump med »nye selskabs-alliancer« og sætter i denne henseende øjensynligt sine forhåbninger til folk som McCain.

Der findes kun én sikker måde, hvorpå den her skitserede uorden kan overvindes: Et højere fornuftsplan for alle verdens nationers fælles interesser må etableres, og på hvilket plan de formentlige modsætninger forsvinder. Grundlaget for overvindelse af denne krise udgøres af de Fire, grundlæggende, økonomiske Love, som Lyndon LaRouche har defineret:

*** Som den første, bydende nødvendige forholdsregel** må det transatlantiske finanssystems truende sammenbrud, der vil blive langt værre end det i 2008, forhindres gennem genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven. Under anførsel af LaRouche Politiske Aktionskomite er mange

organisationer i USA i øjeblikket mobiliseret for at forøge presset på Trump for at holde sine valgløfter og senest i sin Tale om Nationens Tilstand (den 28. februar) indføre Glass/Steagall-loven i dens oprindelige form fra 1933.

* **For det andet**, så må der skabes en Nationalbank i Alexander Hamiltons tradition, og hvis absolut eneste formål må være, strengt efter principperne for fysisk økonomi at finansiere investeringer i infrastruktur, industri og grundforskning, som øger arbejdskraftens og den industrielle kapacitets produktivitet, og således frembringer fuld, produktiv beskæftigelse.

* **For det tredje** må et internationalt kreditsystem efter de samme principper muliggøre et langfristet, internationalt samarbejde omkring genopbygningen af verdensøkonomien.

* **For det fjerde** må det fremtidsorienterede, højere plan etableres, som er nødvendigt for at skabe en virkelig fredsorden, gennem et internationalt samarbejde omkring et forceret program for at virkeliggøre kernefusionsteknologien, der vil give menneskeheden sikkerhed for forsyningen af energi og råstoffer, samt omkring udforskningen af rummet.

Hvis Trump tager imod Lavrovs tilbud, og der kommer et konstruktivt samarbejde mellem USA, Rusland og Kina, vil et sådant win-win-samarbejde også være inden for rækkevidde for alle andre nationer. De første kontakter mellem Trump og den indiske premierminister Modi har allerede ført til positive hensigtserklæringer.

Under disse omstændigheder må Tyskland tilslutte sig denne nye, strategiske alliance. Der er i vores egeninteresse at samarbejde med USA, Rusland, Kina, Indien og mange andre stater omkring den økonomiske opbygning af Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også at gå i gang med den lange udsatte opgave med at industrialisere Afrika. Kun på denne måde vil flygtningekrisen blive løst på en human måde og til

dels gøre godt for det faktum, at vi så længe har set passivt til, hhv. tilladt, at Bush', Obamas, Blairs og Camerons angrebskrige i Sydvestasien fandt sted; at de europæiske regeringer indirekte eller delvist støttede disse krige.

Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier har ret i sin iagttagelse, at, med valget af Trump, er det 20. århundredes gamle orden endegyldigt forbi. Og det er en meget god ting. Det påhviler os alle at bidrage til, at den nye orden vil retfærdiggøre menneskets sande identitet som kreativ skabning, hvor vi koncentrerer os om de store opgaver, som vi alene, blandt alle eksisterende, levende væsner, kan løse. Til dette hører sådanne spørgsmål som selve livets karakteristik, den menneskelige kreativitets rolle i universet og udviklingsprincippet i universet, som, ifølge vores nuværende erkendelsesniveau, består af henved to billioner galakser. Og ikke mindst, spørgsmålet om realiseringen af en skøn karakter ved hjælp af den æstetiske opdragelse.

Mobilisér for at genindføre Glass/Steagall- bankopdelingsloven NU; stands et globalt finanssammenbrud!

Det følgende er Helga Zepp-LaRouches åbningsbemærkninger til et hasteaktivistmøde (i USA, pr. tlf.) søndag 29. januar, 2017:

Jeg tror, alle ved, at, med valget af Donald Trump, har verden

totalt forandret sig. Den tyske udenrigsminister Steinmeier sagde det knivskarpt, at valget af Trump betyder afslutningen på det 20. århundredes orden.

Det er helt klart, at USA nu står over for et valg: Det ene valg består i at fortsætte med den »særlige relation« med Storbritannien, som har været grundlaget for den unipolære verden i de seneste 25 år, mere eller mindre, med få undtagelser under Clinton-årene. Og det står ganske klart, at briterne gerne vil fortsætte med dette, hvilket er grunden til, at Theresa May var den første regeringsleder, der kom (til Washington) for at forsøge at genetablere denne særlige relation, og som ville være meget, meget dårligt.

På den anden side, så foreligger det klare perspektiv, at USA går ind i en strategisk alliance med Rusland – og muligvis Kina og Indien – hvilket ville skabe grundlaget for virkelig at bevæge verdenspolitik over i et fuldstændig nyt paradigme med samarbejde mellem store nationer for at løse presserende problemer, såsom den økonomiske krise, problemet med terrorisme og mange andre lignende problemer.

Det står ganske klart fra den første uge af Trumps præsidentembede, at han har til hensigt at gennemføre alle sine valgløfter. Set fra mit standpunkt, så er det meget vigtigt, at – i betragtning af, at problemerne er så mangeartede – folk ikke flipper ud over denne eller hin handling, men virkelig koncentrerer sig om de to, absolut mest afgørende spørgsmål, uden hvilke absolut intet andet kan løses. Det første, meget, meget afgørende spørgsmål er, at Trump lovede at forbedre relationerne med Rusland, og det er, for verdensfredens skyld, det absolut vigtigste spørgsmål. For, hvis Hillary Clinton havde gennemført sin politik for Syrien, med flyveforbudszonerne og hele den provokerende politik over for Rusland i særdeleshed, ville vi have været på en meget kort vej til Tredje Verdenskrig.

Den kendsgerning, at Donald Trump i går talte med fem af

verdens ledere – heriblandt præsident Putin fra Rusland, og at de tilsyneladende etablerede en god forståelse – er af højeste, strategiske vigtighed. Og ser man på det, som Det Hvide Hus og Kreml bagefter udstedte, så er dette virkelig vigtigt, for »Trump overbragte sine ønsker om lykke og velstand for det russiske folk og sagde, at det amerikanske folk havde varme følelser for Rusland og dets borgere«.

Dette er meget, meget vigtigt, og jeg mener, at vi virkelig bør forstå, at, hvis USA og Rusland kan fikse deres forhold, så kan alle andre problemer potentielt set tackles.

Det andet, absolut vigtigste spørgsmål er selvfølgelig, at Trump under sin valgkamp lovede at genindføre Glass-Steagall, for alle ved, at verden stadig befinder sig i absolut fare for en gentagelse af sammenbruddet i 2008, som denne gang ville blive langt, langt værre end selv kollapsedet af Lehman Brothers og AIG i september 2008, af den simple grund, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er vokset med 40 % eller endda mere, derivaterne er vokset, og alle centralbankernes såkaldte instrumenter er blevet opbrugt, inklusive kvantitativ lempelse ('pengetrykning'), inklusive hele spørgsmålet om bail-out (statslig bankredning) og om helikopter-penge, som diskuteres.

Faren for banksystemets kollaps er således en afgjort trussel, der hænger over *hele* verden.

Det er ganske klart, at Wall Street selvfølgelig ikke vil have Glass-Steagall, fordi det, for at sige det mildt, ville reducere deres magt enormt; *men det er en absolut forudsætning for at fikse situationen*. Hr. LaRouche har ikke alene talt om Glass-Steagall, men han har også, på videnskabeligt grundlag, defineret de Fire, grundlæggende Love, som det er absolut afgørende, bliver implementeret, for at få verden ud af denne krise. Disse Fire Love er:

☒ * Glass-Steagall, præcis, som Franklin D. Roosevelt implementerede denne lov i 1933;

- * En Nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton;
- * Et nyt kreditsystem (også i traditionen efter Alexander Hamilton);
- * Og dernæst selvfølgelig, et forceret program for højteknologisk fusionsenergi og internationalt samarbejde omkring rumforskning som den absolut nødvendige måde, hvorpå arbejdskraftens produktivitet, der er kollapsede, kan forøges.

(Se: Lyndon LaRouches Fire Økonomiske Love:)

Det faktum, at den forventede levealder i USA for første gang er *faldet*, er den klareste indikator, for, at, hvis en økonomi kolliderer, så falder den forventede levealder.

Dette er formålet med dette aktivistmøde, for desværre sagde den nominerede finansminister Mnuchin under sin høring i Senatet med senator Maria Cantwell, at han ikke støtter Glass-Steagall i FDR's form – han sagde, det var 'en meget gammel lov' – men at han vil have en lov 'for det 21. århundrede', for ellers vil markederne ikke have tilstrækkelig med likviditet. Se, dette argument er forkert, for, hvis man etablerer en Nationalbank i Alexander Hamiltons tradition, samt et kreditsystem i Alexander Hamilton tradition, så vil præcis dette system yde kredit til produktiv investering. Så dette argument er ikke relevant, og denne nominering (til finansministerposten) kunne blive Trump-administrationens Akilleshæl, hvis det ikke rettes. For jeg tror, alle har set det enorme oprør; der finder en deployering sted på vegne af det selv samme Britiske Imperium, der forsøger at fastholde Trump i den 'særlige relation' med Storbritannien, men det forhindrer dem ikke i at deployere George Soros og princippet om 'farvede revolutioner' – det samme princip, der blev deployeret imod Ukraine i 2004 med den 'Orange Revolution', eller i Georgien, eller i det Arabiske Forår – hvor man grundlæggende set vil bruge de samme midler for en farvet revolution til at få et regimeskifte, denne gang imod Trump.

Dette er altså ikke en fredelig tid; dette er ikke en tid, hvor man sidde det ud, men jeg mener, at det faktum, at Trump har vist, at han ønsker at gennemføre sine valgløfter, virkelig er meget lovende. Men jeg mener, at vi har brug for en mobilisering, der sikrer, at denne absolut afgørende flanke med Glass-Steagall ikke forpasses, for det er den ene ting, der virkelig ville kunne ødelægge hele potentialet.

Lad mig slutte her. Jeg mener, at folk i USA må være bevidste om, at hele verden ser på dette valg af Trump med store håb – ikke de gamle neoliberale folk og de folk, der tror på en konfrontation med Rusland og Kina – men en masse mennesker, i Indien, i Europa, ser på potentialet i Trump-administrationen med store forventninger og håb. Det er en unik historisk chance, så meget afhænger af at få det til at virke.

Potentialet eksisterer, med Kinas Nye Silkevej, der allerede nu er et nyt finansielt og økonomisk samarbejde på en »win-win«-basis, hvor flere end 70 nationer samarbejder; tilbuddet til USA om at få en Ny Silkevej passer præcis sammen med Trumps løfte om at investere \$1 billion i et infrastrukturprogram i USA og således lancere en økonomisk genrejsning. Men, det forudsætter den originale Glass/Steagall-lov.

Jeg vil slutte her, for dette er virkelig kernen i situationen, og jeg mener, at vi har brug for jer alle for at hjælpe med og intervenere.

Lyndon LaRouche (med på linjen): Dette understreger jeg.

»Amerika først« – eller et fælles hjem for menneskehedens fremtid?

Af Helga Zepp-LaRouche

Alternativet til globalisering à la amerikansk, dvs. et system, der er til fordel for det internationale finansoligarki på bekostning af Det almene Vel, er ikke et tilbagefald til en ren nationalstatspolitik. Menneskehedens universalhistorie har for længst nået et punkt, hvor kun et helt nyt paradigme kan være vejen til det næste trin i evolutionen. Dette Nye Paradigme må prioritere menneskehedens fælles interesser og udgå fra ideen om Én Menneskehed med en fælles fremtid, som imidlertid aldrig må stå i modsætning til interesserne hos menneskeheden som helhed. Dette Nye Paradigme må adskille sig lige så tydeligt fra globaliseringens aksiom, som den moderne tid adskilte sig fra middelalderen.

GDE Error: Requested URL is invalid

»Indvielse af et Nyt Paradigme: En dialog mellem civilisationer«

Helga Zepp-LaRouches hovedtale på Schiller Instituttets konference i New York City, 14. januar, 2017

... med win-win-samarbejdet omkring den Nye Silkevej, så har man muligheden for at få en dialog mellem kulturer på højeste niveau. Dette er præcis, hvad Schiller Instituttet promoverer med konferencer som denne. Den grundlæggende idé er, at, hvis alle mennesker blot kendte de skønneste udtryk for den anden kulturs højkulturelle epoker, ville de elske denne anden kultur, fordi de ville føle sig så beriget og erkende, at det er en skønhed, at vi har så mange kulturer. Det ville være ekstremt kedeligt med kun én kultur; og især er den vestlige, liberale kultur ikke ligefrem attraktiv. Hvis man derfor ser på Konfucius-traditionen i Kina, på Mencius, på literati-maleri; eller man ser på de vediske skrifter, eller Gupta-periodens sanskrit-dramatradition i Indien. Den indiske renæssance med Tagore, Sri Aurobindo; eller man ser på den Italienske Renæssance, man ser på den Tyske Klassik inden for musik og litteratur – især med musik fra Bach til Beethoven og til Brahms. Dette er bidrag til universalhistorien, som, når alle nationer først kender de bedste udtryk for den anden kultur, jeg er helt sikker på, vil få alle konflikter til absolut at forsvinde; og vi vil få en rig, universel kultur, der består af mange, nationale udtryk og traditioner. Men som stadig er forenet af universelle principper for kunst og videnskab.

Kinesisk medie rapporterer, at »Bælt-og-Vej« får støtte fra indflydelsesrig tysk politiker, Helga Zepp-LaRouche, på seminar i Stockholm

17. jan., 2017 – China Radio Internationals engelske webside, CRIEnglish.com, rapporterer i dag, at »Kinas Bælt-og-Vej-initiativ har fået støtte fra en indflydelsesrig, tysk, politisk aktivist, Helga Zepp-LaRouche, medstifter af Internationale Schiller Institut, sagde, at Bælt-og-Vej-initiativet ikke alene var en god idé, men også meget praktisk. Gennem at bygge infrastruktur, sagde hun, forbedres folks levestandard og fattigdom lettes, gennem et fokus på udvikling.

»Zepp-LaRouche talte på et indflydelsesrigt seminar (11. jan.) i den svenske hovedstad Stockholm, med deltagelse af henved 100 personer, de fleste af dem honoratiores fra diverse ambassader i byen.

’Geopolitik har været årsag til de to verdenskrige, og jeg mener, vi må gå over til menneskehedens fælles mål; jeg mener, det absolut er den substantielle udfordring for os at løse. Og jeg mener, at det kinesiske tilbud om at få en win-win-situation for alle lande i verden er det eneste, praktiske initiativ på bordet’«, sagde LaRouche.

»Det kinesiske forslag om Bælt-og-Vej-initiativet bringer henved 60 lande sammen i Asien, Europa, Mellemøsten og Afrika, for at fremme handel og samarbejde. Det blev først fremlagt som forslag af den kinesiske præsident Xi Jinping i 2013 og består af to hovedgrene – det Økonomiske Silkevejsbælte, og det 21. Århundredes Maritime Silkevej.«

»Helga Zepp-LaRouche optrådte på seminaret som medforfatter af en ny bog, *Fra Silkevejen til Verdenslandbroen* [sic], der er blevet oversat til kinesisk, arabisk og flere andre sprog. I denne bog udtrykker hun sin stærke overbevisning om, at strategien med Bælt-og-Vej er et godt paradigme, der vil erstatte geopolitik.«

»'Jeg mener, at det er en udvikling i den rigtige retning, for i begyndelsen tænkte folk, at det er enten Kina eller Rusland, eller Centralasien; enten nord eller syd, øst eller vest, men i mellemtiden har det strategiske partnerskab mellem Rusland og Kina løst dét problem.'«

»LaRouche mener, at kun gennem udvikling kan krige og konflikter undgås, som hun føler, er de største fjender af udvikling og byggeri af infrastruktur, der i sig selv er befordrende for udvikling og forbedring af menneskers liv. Medforfatter Hussein Askary sagde, at deres bog havde til formål at udarbejde nogle meget praktiske planer, for eksempel, hvordan Irak kunne finde sin plads i ideen om Bælt-og-Vej.«

»'Man behøver ikke at sende penge til Irak eller selv Afrika, for disse lande har resurser; det, som disse lande behøver, er teknologi. Og det er, hvad Kina stiller til rådighed. Kina leverer teknologi og spørger ikke, om man har penge eller ej, for, når ens naboer bliver rigere, vil man selv drage fordel af det, man skaber et marked, man skaber ny teknologi og innovationer.'«

»Helga LaRouche fortsatte med at sige, at hun mener, at Kina

vil blive en virkelig model for relationer landene imellem, gennem samarbejdende udvikling.«

Artiklen ledsages af to fotos, der viser Zepp-LaRouche tale ved arrangementet, samt dias-billedet, der viser »Bælt-og-Vej-initiativet og LaRouche-planer«.

(Se Helgas tale i Stockholm her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=17330>)

Den britiske efterretningstjeneste afslører sig selv i sine operationer mod Trump. Af Helga Zepp-LaRouche

Imens vokser det nye paradigme frem i form af en ny, økonomisk verdensorden, hvor BRIKS-staterne og Kinas politik med Den nye Silkevej tilbyder et win-win-samarbejde til alle verdens nationer, hvor alle kun kan vinde gennem gensidig fordel. Såfremt det lykkes for Trump at samarbejde med denne nye kombination, hvilket man først vil få at se, når han er indsat i embedet, kunne en ny æra for menneskeheden begynde, hvor suveræne nationer samarbejder om et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, og hvor imperiets æra bliver henlagt.

14. januar, 2017 – Det uhørte hysteri hos de etablerede medier og de neokonservative på begge sider af Atlanten over Donald

Trump's valgsejr giver stof til et førsteklases lærestykke i den faktiske dynamik, der netop udfolder sig på den strategiske scene. Det demonstrerer med al mulig tydelighed og for selv den mest naive tilhænger af den politiske korrekthed, at det her ikke drejer sig om det ene partis interesser over for det andet parti. Det drejer sig om et døende imperiums metoder over for frembruddet af et nyt paradigme, hvis præcise indhold endnu ikke er entydigt defineret, men som i hvert fald er et nej til globaliseringen.

Præcis på selve aftenen før Trumps første pressekonference som nyvalgt præsident, bragte den amerikanske fjernsynsstation CNN og internetfirmaet BuzzFeed som en kæmpesensation historien om et dossier på 35 sider, hvor det ud over usigelige anekdoter om Trumps påståede seksuelle vaner også blev påstået, at man havde beviser for, at Trump faktisk var en russisk agent. Efter den af cybereksperter for længst gendrevne kampagne om, at Rusland skulle have hacket den demokratiske nationalkomitees (DNC) e-mails, systematisk have tilsmudset Hillary Clintons anseelse og dermed have hjulpet Trump til sejren, skulle denne nye aktion lægge grunden til en snarlig rigsretssag, før Trump endnu havde indtaget Det Hvide Hus.

Forfatteren til dette dossier hedder Christopher Steele, en ruslandsekspert fra den britiske udenrigs-efterretningstjeneste MI6, der havde fabrikeret dossieret allerede i sommeren 2016. Det cirkulerede i flere måneder blandt amerikanske mediekredse og ansås for så utroværdigt, at der selv i valgkampens heftigste periode ikke var nogen, der ville offentliggøre det. Dossieret blev overgivet direkte til FBI-chefen Comey og derefter endnu engang af senator McCain til FBI, efter at McCain på en sikkerhedskonference i Canada fik en lovprisning at høre fra den tidligere britiske diplomat i Moskva, Sir Andrew Wood, af Steele og dennes troværdighed.

Efter at bølgerne over Ruslands påståede tyveri af det amerikanske valg gik højt, og Trump meddelte, at han stoled mere på Julian Assange fra Wikileaks end på de amerikanske

efterretningstjenester, informerede de tre chefer for USA's efterretningstjenester – Clapper, Brennan og Comey – både USA's Senat, såvel som præsident Obama og den nyvalgte præsident Trump om deres version af hændelsen. Dossieret ville på grund af dets manglende troværdighed ikke have spillet nogen rolle, hvis ikke disse tre chefer havde tilføjet et resumé på to sider. Efter at det tvivlsomme dossier på denne måde havde fået en påtegning som et pålideligt efterretningsdokument, var dette startskuddet til, at CNN, BuzzFeed og derefter de øvrige medier offentliggjorde samtlige 35 sider.

Dagen efter ringede Clapper til Trump for at gøre opmærksom på, at dossieret ikke stammede fra de amerikanske efterretningstjenester, og at han hverken kunne stå inde for dets troværdighed eller det modsatte. Og helt usædvanligt offentliggjorde han så en tilsvarende skriftlig erklæring. Efter at de tre efterretningschefer selv havde udløst aktionen, fulgte Clapper den altså op med endnu en aktion, hvilket i disse kredse betegnes som en »CIA-operation«, hvad der oversat kan gengives med at tilrettelægge en diplomatisk flugtrute.

Så hvad drejer det sig altså om? Eric Denécé, direktør for det franske Center for Intelligence Research, offentliggjorde den følgende analyse under overskriften: »En chokerende mangel på beviser«, efter at han havde læst beretningen fra Ministeriet for Homeland Security og fra FBI om det angivelige russiske indgreb i den amerikanske valgkamp. »Washingtons establishment blev fuldstændig overrasket over Trumps valgsejr og indså, at der ville følge en større hovedrengøring, hvor mange af dets medlemmer ville miste deres politiske stillinger og dermed deres økonomiske privilegier, der var et resultat af deres internationale økonomiske alliancer.«

Denne vurdering stemmer givetvis, men den beskriver kun ét aspekt af sagen. Det er indlysende, at det transatlantiske, neoliberale establishment har yderst svært ved at acceptere

den kendsgerning, at Trump blev valgt på demokratisk vis. For dem er »verden gået op i fugerne«, som Merkel siger; den er »stærkt chokeret«, som [den tyske forsvarsminister Ursula] von der Leyen udtrykte det. Den verden, der er gået op i fugerne, er den unipolære verden, som de neokonservative i Bush senior-administrationen i tiden efter Sovjetunionens opløsning besluttede, skulle være den enerådende. De proklamerede dengang »The Project for a New American Century« (PNAC), der skulle grundlægge et verdensrige på grundlag af det særlige, britisk-amerikanske forhold. De regeringer, der ikke ville underkaste sig denne unipolære verden, blev lidt efter lidt væltet af politikken for regimeskift, for eksempel gennem de udefra finansierede 'farvede revolutioner', sådan som Victoria Nuland uforblømt indrømmede det i tilfældet med Ukraine. Alene her betalte USA's Udenrigsministerium \$5 mia. til NGO'er. Men det drejede sig også om direkte militær indgriben under påberåbelse af forsvar for demokrati og menneskerettigheder, som i tilfældet med Irak, Libyen, Syrien osv. Og naturligvis var Rusland og Kina den egentlige, sluttelige målskive for denne politik med regimeskift.

I dette arrangement var EU-bureaukratiet den hemmelige juniorpartner, der selv nød frugterne af dette globaliseringssystem, selv var opsat på den størst mulige udvidelse af sit imperium, sådan som Robert Cooper åbent indrømmer det, og kun lejlighedsvis konkurrerede om dominansen med City of London og Wall Street. En forudsætning for medlemskabet i denne unipolære verdens establishment-klub var naturligvis også, at man overtog den officielle fremstilling (»narrativ«), at det, som det drejede sig om i alle disse destabiliseringer af demokratisk valgte regeringer og disse krige, var »frihed«, »demokrati« og »menneskerettigheder«, alt imens det hos de andre altid drejede sig om »diktatorer« og »dæmoner«. Og naturligvis ville alle de, der havde disse unipolære briller på, i en analyse af »flygtningekrisens årsager« ikke slippe godt fra at nævne dette ved navn, for det ville have betydet, at man måtte have fordømt de ulovlige

krige, der har kostet millioner af mennesker livet, og så var man blevet smidt ud af klubben.

Med Donald Trump har nu en person vundet valget, der, som Obama udtrykte det om Putin, »ikke var med på holdet«, og som er enig med (senator) Tulsi Gabbard og en række konservative militærpersoner i, at disse krige for regimeskift må holde op, og som, med den ultimative overtrædelse af tabuet, oven i købet atter vil normalisere forholdet til Rusland!

Den ansete amerikanske journalist Robert Parry sammenlignede de amerikanske efterretningstjenesters metoder mod Trump med J. Edgar Hoovers afpresningsmetoder. Christopher Steeles grove taktikker minder imidlertid også om den ligeledes af den britiske efterretningstjeneste inspirerede »Troopergate«-skandale, hvor det med en vis succes i begyndelsen af Bill Clintons præsidentskab blev forsøgt at fremstille ham som en hæmningsløs sexgalning, forarbejdet, så at sige, for den senere lancerede Lewinsky-affære, der havde til formål at ødelægge Clintons præsidentskab.

Det spektakulære i operationen mod Trump er imidlertid, at den britiske efterretningstjeneste og dens amerikanske modpart, der i årtier har arbejdet som »spøgelser« i det skjulte, nu er tvunget til at stille deres totale nøgenhed offentligt til skue. Den sidste dilettantiske påstand fra Steele, der i øvrigt også var en ledende aktør i afsløringen af korruptionsskandalen i FIFA og var den vigtigste MI6-agent i sagen om mordet på Litvinenko, demonstrerer de direkte interventioner i USA's interne anliggender på vegne af Det britiske Imperium, som blot er et synonym for begrebet »globalisering«.

Dette imperium er ikke det samme som nationerne USA eller Storbritannien; det er de oligarkiske kræfter, der får opfyldt deres krav om magten fra det neoliberale, transatlantiske finanssystem og det militære forsvar af den unipolære verdensorden, og som er fuldstændigt ligeglade med de

undersætters ve og vel, der tilfældigvis også bor i deres stater. Det er mod dette imperium, at der er en global revolution i gang, og som er kommet til udtryk i både Brexit, i Trumps valgsejr og i nejjet til Renzis folkeafstemning i Italien.

Påstanden om, at Putin har stjålet valgsejren fra Hillary Clinton, eller at han også vil blande sig i de kommende valg i flere europæiske stater, er et desperat forsøg fra dette synkende imperiums side på at bevare fortolknings-overhøjheden.

Imens vokser det nye paradigme frem i form af en ny, økonomisk verdensorden, hvor BRIKS-staterne og Kinas politik med Den nye Silkevej tilbyder et win-win-samarbejde til alle verdens nationer, hvor alle kun kan vinde gennem gensidig fordel. Såfremt det lykkes for Trump at samarbejde med denne nye kombination, hvilket man først vil få at se, når han er indsat i embedet, kunne en ny æra for menneskeheden begynde, hvor suveræne nationer samarbejder om et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, og hvor imperiets æra bliver henlagt.

Helga Zepp-LaRouches tale på seminar i Stockholm, 11. januar, 2017. Video; engelsk udskrift.

Stockholm EIR/Schiller Institute Seminar Wednesday, January 11, 2017

[The video is available on the Schiller YouTube channel at https://www.youtube.com/watch?v=cdl0Hxg_Ubc

Helga Zepp-LaRouche: Donald Trump and the New International Paradigm

HUSSEIN ASKARY: Thank you very much everybody for attending the seminar, "Donald Trump and the New International Paradigm." Your Excellencies, and ladies and gentlemen, we are very, very pleased that we have a special guest. It's all clear that the interest for this theme is very big, and this is a very special; there are many expectations on the new administration and new policy, but there are also many challenges around the world. And we have the honor of having Mrs. Helga Zepp-LaRouche, the founder and chairwoman of the International Schiller Institute, who has not only followed at very close range, followed developments internationally, both strategic, economic and cultural, but she herself and her association were actually contributing to what we call this new paradigm in international politics. But this new paradigm in international politics of course, we will hear from Mrs. Helga Zepp-LaRouche.

We will have Mrs. Helga Zepp-LaRouche's presentation and then I will make a short presentation and then we'll have a break.... [applause]

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Good day, ladies and gentlemen. We are in indeed in very, very fascinating times. And I think there is much reason to be hopeful. I know that for the last 16 years, most people in the United States and Europe thought there is no great future. But I think that there is [annulation? 2.29] of strategic realignments which have shaped up over the last three years, but especially in the last year, where one can actually see the potential for a completely new kind of relation among nations is on the horizon and that we may actually have the chance to bring a peaceful world.

Now, obviously, in the system of globalization as we have known it, especially since the collapse of the Soviet Union, that system is completely unhinged and this is cause

for a lot of freaked out reactions by those people who were the beneficiaries of that system of globalization, but I will hopefully be able to develop that this is a temporary phenomenon, and it will be replaced by some more optimistic developments.

What we see right now is a completely new paradigm emerging, a system which is based on the development of all, a "win-win" potential to cooperate among nations and obviously the idea for what was the axiomatic basis of the globalization system since '91 to insist on a unipolar world, is failing, or has failed already. And with that, a system which tried to maintain this unipolar world with the policy of regime change, of color revolution, or humanitarian intervention, or so-called humanitarian intervention to defend democracy and human rights, which obviously has led the world to a terrible condition, but this is now coming to an end.

So obviously, the statement by Francis Fukuyama at the end of the Soviet Union that this was the "end of history" and that there would be now only democracy, was really pretty sure; because you have a complete backlash right now, which takes

different forms in different in different parts of the world against this system of globalization, and in the Asian countries it takes the form of more and more countries joining with the New Silk Road perspective offered by China, the offer to work

together in a "win-win" cooperation with the Belt and Road Initiative which is now already involving more than 100 nations and international organizations; and is already engaged in the largest infrastructure project in the history of mankind.

This new paradigm economic system, already involves 4.4 billion people; it is already in terms of spending, in terms of buying power in today's dollars, 12 times as big as the Marshall Plan was after the Second World War, and is open for every

country to join, including Sweden, including the United States, including every other country on the planet. And I will talk about that in a little while.

And in the trans-Atlantic sector you have a different kind of anti-globalization revolt, which is still ongoing, it's not yet settled how this will turn out. It started in a visible form with the vote of the British population in June last year with the Brexit, which was the first real upset; everybody was totally unexpected it, except a few insiders. This anti-globalization revolt was obviously continued with the election of President Donald Trump in the United States; it was continued with the "no" to the Italian referendum organized by Prime Minister Matteo Renzi, to change the Constitution. And it's coming to all of these developments, Brexit, Trump, no to the referendum in Italy, is that is caused by a fundamental feeling of injustice of ever larger parts of the population which were victims of that system, which increasingly made the rich richer, made more billionaires richer, but destroying successively the middle range of society, and making the poor poorer. It is my deepest conviction that that revolt will continue until the causes of this injustice are removed, and it will continue, it will hold the measuring rod to President Trump, if he will fulfill his election promises; and if he would not do that I believe the same people would turn against Trump as they turned against Hillary.

So that means that the future of the European Union and the euro is very doubtful. We have elections coming in this year in France in April. This election as of now is completely up in the air. There is no firm prediction possible. You have a very tumultuous situation in Italy, where a coup was just attempted by Beppe Grillo and Verhofstadt [in the European Parliament] which failed, trying to get the Five Star Party into the Liberal Group [ALDE] in the European Parliament, which was rejected by the Liberal Group so it didn't function. Then you will have elections in

Holland, and in September in Germany which, you know, the star of Mrs. Merkel is also no longer as shiny as it may have been a while ago.

So we are looking into dramatic changes.

Now, let me start with the Trump election. Now, I have in my whole political life, which is now becoming quite long, several decades – I have never in my whole political life, seen such hysteria on the side of the neo-cons, on the side of the mainstream politicians, on the side of the liberal media, as concerning Trump. Now, admittedly, Trump does not fulfill the behavior code of Baron von Kligel, who was a German in the 18th century who developed the code for good diplomatic behavior. But what was caused Trump, is that he simply promised end the political paradigm which was the basis of eight years of George W. Bush and eight years of Barack Obama, which was a direct continuation of the Bush-Cheney policy.

And it was a good thing, because it was very clear that if Hillary Clinton would have won the election in the United States, that all the policies she was pursuing, including an no-fly zone over Syria, and an extremely bellicose policy towards Russia and China, would have meant that we would have been on the direct course to World War III. If you have any doubts about that I'm perfectly happy to answer questions about that, in the question & answer period.

So the fact that Hillary did not win the election was extremely important for the maintenance of world peace. And I think that of all the promises that Trump made so far, the fact that he said, and by the appointment of these different cabinet members, if they all get through the nomination process in the Senate, that he will normalize the relationship between the United States and Russia, is, in my view *the most important step*. Because if the relationship between the United States and Russia is decent, and is based on trust and cooperation, I think there is a basis to solve all other

problems in the world. And if that relationship would be in an adversary condition, world peace is in extreme danger.

So from my standpoint, there is reason to believe that this will happen. The Russian reaction has been very moderately, but optimistic that this may happen. If you look at the appointments, you have several cabinet members and other people in other high posts who are also for improving the relationship with Russia, such as Tillerson who is supposed to become Secretary of State; General Flynn, who is a conservative military man but also for normalization with Russia, and many others, so I think this is a good sign.

Now, if you look at the reaction of the neo-con/neo-liberal faction on both sides of the Atlantic to this election of Trump, you can only describe it as *completely* hysterical. The *Washington Post* today has an article "How To Remove Trump from

Office," calling him a liar, just every derogative you can possibly imagine, just an all-in-one unbelievable; the reaction in Germany was – von der Leyen, the Defense Minister, in the morning after the election said she was "deeply shocked," this was "terrible," this was a catastrophe, and it keeps going like that. So they have not recovered.

And then naturally, you have the reports by the different U.S. intelligence services, Clapper, Brennan, Comey from the FBI, they all put out the fact that that it was Russian hacking of the emails of the DNC and Podesta which would have stolen the election, because they would have shifted the view of the Americans to vote for Trump.

Now, I think this is ridiculous. Not only have many cyber experts, also in Europe but also in the United States, already said that all the signs are that it was not a hacking but an insider leak giving this information out, is more and more likely, and there's absolutely zero proof that it was Russian hacking. Naturally, what is being covered up with this story is that was the "hacking" about? It was "hacking" of emails that proved that Hillary Clinton manipulated the election against Bernie Sanders! That is not being talked

about any more; but if there was any thought, I would say, look there, and there are many people who recognize, for example, a very important French intelligence person with the name of Eric Denécé who is a top-level think tanker in France who said: Well, it is quite clear why they put out this story, because the neo-cons had to expect the great cleanup and many of them would lose their positions, and this is why they basically all agreed on this story and changed the narrative.

The real narrative is that it was the injustice of the neoliberal system of globalization which simply violated the interests of the majority of the people, especially in the "rust belt." Hillary Clinton in the election campaign was so arrogant that she didn't even go to Ohio or some of the other states which are formerly industrialized. Where, you have to see that the United States, contrary to what mostly is reported in the Western media in Europe, the United States is in a state of economic collapse. They have for the first time, a shrinking life-expectancy; there is one indicator which shows if a society is doing good or bad, and that is if the life-expectancy increases or shrinks. In the United States it's shrinking for the first time for both men and women. In the period of 16 years of Bush-Cheney and Obama, which you can take as one package, the suicide rate has quadrupled in all age brackets; the reasons being alcoholism, drug addiction, hopelessness, depression because of unemployment. There are about 94 million Americans who are of working age who are not even counted in the statistics, because they have given up all hope of ever finding a job again. If you have recently travelled in the United States, the United States is really in a terrible condition; the infrastructure is in a horrible condition, and people are just not happy.

So the vote, therefore, the narrative, that was the reason why Hillary was voted out because she was being perceived as the direct continuation of these 16 years, and so the attempt to change that narrative by saying it was "Russian hacking" is pretty obvious.

Now, however, we have now I think ten days or nine days left, until the new President comes in. And this is not a period of relaxation, because again, in an unprecedented way, the old team of Obama is trying to create conditions for the incoming President Trump to force him to continue on the pathway of Obama. For example, just a couple of days ago, they started a deployment of a U.S. and NATO troops to be deployed at the Russian border in the Baltics, in Poland, and Romania, through the German city of Bremerhaven, where 6,000 troops landed with heavy military equipment; for example, the U.S. Abrams tanks, Paladin artillery, Bradley fighting vehicles, 2,800 pieces of military hardware, 50 Black Hawk helicopters, involving 1,800 personnel; 400 troops to be attached to the 24 Apache helicopters.

Now, obviously, the deployment of this is supposed to be a provocation against Russia and it's supposed to make it very difficult for Trump to start to improve relations.

A second area where you can see this effort to pin Trump down is the question of the THAAD missiles in Korea, where basically now North Korea has claimed to be able to be able to launch their ICBM anywhere, any time; and according to Chinese experts, the United States is entirely to blame why North Korea is behaving this way.

South Korea with the outgoing President Park Geun-hye, who may be impeached soon, actually in days or weeks, she agreed to have a special brigade of 1,000-2,000 task force which is supposed to eliminate the Pyongyang command under conditions of war, including Kim Jong-un; and obviously this is aggravating the situation because given the history of such things, one is not sure when is the moment of such action.

Thirdly you can see it with the deployment of the U.S. aircraft carrier group *USS Carl Vinson* to the Asia, in the vicinity of China. This aircraft carrier is of the Nimitz-class nuclear-powered, and it will arrive exactly on 20th of January, the day Trump is will take office. *Global Times*, the official Chinese newspaper, said that this deployment is set to disrupt potential talks between China and other countries

in the region; naturally, also it's supposed to put a sour note on the U.S.-China relations.

There are other efforts to change and determine the narrative in the post-Obama period. Ash Carter, the U.S. Secretary of Defense, just gave a press conference where he said that it was only the United States which was fighting ISIS in Syria. Now, that takes some nerve to say that, because everybody in the whole world knows that without President Putin's decision to militarily intervene in Syria starting in September 2015, and with the tremendous support of the Russian Aerospace Forces for the fighting of the Syrian troops, this military situation in Syria would have never developed. And it was to the contrary, the very dubious behavior of the United States supporting various kinds of terrorist groups which prolonged this process and slowed it down.

But also in the attempt to pin down the narrative, of course, John Kerry, who a week or so ago, gave a speech saying that it was the British Parliament which would have prevented the U.S. military intervention in Syria. Now – I mean, all of these

people must think that the whole world has a very short memory, because I remember very vividly that it was Gen. Michael Flynn, in his capacity as head of the DIA, [Defense Intelligence Agency], who had put out a public statement that it was the

intention of the Obama administration to build up a caliphate in the region, in order to have regime-change against Assad, and he was then fired by [DNI] Clapper. And it is of a certain irony that just on Friday, when Trump met with Clapper, Brennan and

Comey, in the Trump Tower where these three gentlemen wanted to impress Trump with their story about the Russian hacking; the other person who was with Trump was General Flynn, who is now in the driver's seat [to be National Security Advisor]. So anyway, you can expect the truth not be suppressed forever. And as a matter of fact, it was in the moment shortly before

the U.S. military intervention in 2013, the U.S. military action was prepared to occur Sunday evening; we had gotten that from

well-informed circles in Washington, and then in the very last minute the chairman of the Joint Chiefs of Staff, Gen. Martin Dempsey went to Obama and said, "You should not start a war where you don't know how it ends. And if you don't ask the Congress you will be impeached, or you run the risk of being impeached." And only because of that Obama went to ask the U.S., Congress, the U.S. Congress voted no, and the U.S. military intervention was prevented.

So this was quite different. And you know this attempt to fix the narrative will not be successful.

Now, I cannot tell you what this Trump administration is going to be. I think I mentioned the one point, I'm pretty confident about: I think we will see probably only by February or even into March who will be actually in his cabinet, who will get approved by the Senate. But there are other interesting elements, for example: Trump had promised in the election campaign to invest \$1 trillion into the renewal of the

infrastructure in the United States. That is very good, as I said, because the United States urgently needs repair. It will, however, only function if at the same time, another promise by Trump, namely, what he promised in October in North Carolina,

that he would implement the 21st Century Glass-Steagall Act, will also be carried out, because the trans-Atlantic financial system remains on the verge of bankruptcy. You could have a repetition of the 2008 financial crash at any moment; and *only* if you have a Glass-Steagall law in the tradition of Franklin D. Roosevelt,

what Roosevelt did in 1933 by separation of the banks, by getting rid of the criminal element of the banking system, and then replacing it by a credit policy in the tradition of Alexander Hamilton, can you remedy this situation. Otherwise, you cannot

finance \$1 trillion in infrastructure.

But one step in a positive direction is the fact that for example the former deputy foreign minister of China, and chairwoman of the Foreign Affairs committee of the National People's Congress, Mme. Fu Ying, made a speech in New York, about

six weeks ago, where she said that indeed the Trump infrastructure program can be a bridge to the New Silk Road program of China. And that is quite the case: Just yesterday, Trump met with Jack Ma who is the chief executive of Alibaba, a

Chinese e-commerce firm, and Jack Ma said that he can help Trump to create 1 million jobs in the United States by initiating a platform for U.S. small businessmen to sell to Chinese consumers over the next five years, and vice versa, how the Chinese can invest in the United States. Trump afterwards said this was a great meeting, we will do great things together; and Jack Ma said that Trump was a very smart man and they got along very well.

So this is very good, because the Schiller Institute already in 2015 published a report for the United States to join the New Silk Road, which is a whole approach how you have to have a fast train system for the United States; as you know, China built as of the end of 2014, 20.000 km high-speed train systems. China wants to have to 50,000 km by 2020, connecting every major city in China with a fast train system. And the United States has none.

So the United States urgently needs a fast train system connecting the East Coast, the West Coast and the Midwest. Build some new science cities in the South, get rid of the drought in the Southwest, California and the other states. So there are many, many things which urgently need to be done.

OK. Now, let me make a few remarks about the Schiller Institute, given the fact that many of you may not know much about us. And I want to underline the fact that we are not commentators on this whole question, but that we are

responsible for many of the ideas which are now coming into effect.

The Schiller Institute was created by me in 1984, and it was, at that time we had the still the intermediate-range missile crisis, which brought the world to the verge of World War III; if you remember, the Pershing 2, the SS20, where there was a very short warning time, in permanent alert; and the relationship between Europe and the United States was really in a terrible condition.

So I created the Schiller Institute with the idea that you needed an institute, a think tank to put the relations among nations on a completely different basis. One of the most important aspects of the work was to work towards the establishment of a just, new world economic order, in the tradition of the Non-Aligned Movement. And there, my husband, already in 1975, had proposed to replace the IMF with an International Development Bank, which would organize large credits for technology transfer from the industrialized countries to the developing sector, to overcome the underdevelopment.

That proposal went into the Colombo Resolution of the Non-Aligned Movement in 1976 in Sri Lanka. So we had the idea that that policy had to come back on the agenda, that we had to create economic development in the southern hemisphere, so that every human being on this planet could have dignified potential their lives, develop all the potentialities embedded in them.

But from the beginning, we said that such a new world economic order can only function if it's combined with a Classical Renaissance, that we have to reject the popular culture as it is associated with modern globalization, because it is depraved and degenerate. And that we had to go back to the revival, a Renaissance of the best traditions of every culture and have a dialogue among them. For example, in Germany, obviously you would emphasize the German Classical culture of

Schiller, Beethoven, the whole Classical music; in China, you would emphasize Confucius; in India you would emphasize the Vedic writings, Tagore, and so forth. So you would go and revive in every country simply what they have contributed to universal history and make that known.

Now, the present policy, of a "win-win cooperation", is exactly an echo of what we had proposed since '84, and to replace geopolitics with an approach of the common aims of mankind. In 1984, my husband, Mr. LaRouche, also uniquely predicted the collapse of the Soviet Union. He said if the Soviet Union would stick to their then-existing policies of the Ogarkov Plan, that they would collapse in five years. Now, there was nobody else who said the Soviet Union would collapse; it was completely unthinkable, but we observed the economic problems and on Oct. 12, 1988, my husband and I made a press conference in Berlin, in the Bristol Kempinski Hotel, where we said Germany will soon be unified – also nobody believed that at the time – and Germany should adopt the development of *Poland* as a model for the transformation of the Comecon with high technology.

Now, in '89 therefore, when the Berlin Wall came down, we were the only ones who were not surprised. As a matter of fact, we immediately published a report, how the unified Germany should develop Poland, and we called this program, the "Productive Triangle Paris-Berlin-Vienna," which is an area the size of Japan; it had the highest concentration of industry and the idea was to develop development corridors from that Productive Triangle to Poland, Warsaw, to Kiev, to the Balkans, and transform the Comecon that way. It was before the D.D.R. collapsed; and here if that had been picked up, maybe the Soviet Union and the Comecon would not have collapsed.

Anyway: Because you had Bush, Thatcher and Mitterrand, they did not like this at all, so in '91, when the Soviet Union collapsed, we immediately proposed to prolong this program of the Productive Triangle into the Eurasian Land-Bridge: The idea that

you would connect the population and industrial centers of Europe with those of Asia, through development corridors. The Iron Curtain was no longer there, so it was the natural thing to have infrastructure corridors to develop the landlocked areas of Eurasia.

Now we proposed at the time to all the countries of Eurasia, and the only country which responded positively was China. So in 1996, they organized a very big conference in Beijing, called "The Development of the Regions along the Eurasian Land-Bridge," and I was one of the speakers there. And China at that point declared the development of the Eurasian Land-Bridge to be the long-term perspective of China until the year 2010.

As you know, then came '97 the Asia crisis; '98 the Russian GKO crisis, so this whole development became interrupted. But it basically did not stop us from making conferences about this proposal on five continents, all the U.S. cities, all the European cities; even in Latin America, São Paulo, Rio, New Delhi, even some African countries, Australia. We kept organizing for this idea that the natural next phase of the evolution of mankind would be the infrastructure connections of the entire planet.

Obviously, what happened in '99 also was the repeal of the Glass-Steagall Act in the United States, which gave way to the unregulated speculation, leading to the present bubble.

Now, in September 2013, when Xi Jinping in Kazakhstan announced the New Silk Road, we simply took all the different studies we had made in these 24 years, and published them, and we called it: "The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge." This is a comprehensive proposal which has the yellow line there in the middle between China and Central Asia; this was the initial One Belt, One Road proposal by China, and we added simply – they had the Maritime Silk Road – but we had a whole infrastructure program for Africa, for the South of Europe, the Balkans, many corridors, including a Bering Strait

Tunnel connecting the Eurasian infrastructure with the American system, with highways and high-speed trains all the way to Chile and Argentina. And eventually, when all of this is built, you can go by maglev train from the southern tip of South America to the Cape of Good Hope in Africa.

We published this proposal; and the actual book you can find at the book table, including an early report about this, from 1997. The first report we published in German, in '91. This is not just about connection of infrastructure, but it has all the scientific conceptions of Mr. LaRouche's notion of physical economy.

Mr. LaRouche is probably the only economist in the West who deserves that name, because all the other neo-liberal economists have been so wrong in their predictions that they should probably take another job. Mr. LaRouche has given up his own scientific method and in this report you find there such extremely important conceptions as the connection between energy flux density in the production process and the relative potential population density, which can be maintained with that energy flux density; and there are other such important conceptions.

So this report was immediately published in China; the Chinese translated it into Chinese. We presented it in China in 2015. It was recommended by all the people who presented to all Chinese scholars, as the standard text on the Silk Road; and it has been sent to all major faculties and universities in China.

It was also published in Arabic, as you will hear about from Hussein Askary. And it is now coming out shortly in Korean, in German, and we have requests in other languages to come out also.

So, while we were publishing these reports, the New Silk Road promoted by China which has a few different names – first they called it One Belt, One Road; now they call it the

Belt and Road Initiative; I always call it the "New Marshall Plan Silk

Road," so that people get an idea. In any case, this policy of China has taken on a breathtaking dynamic. (Next slide)

In the meantime, many of these proposals are in different phases of realization. It has the Maritime Silk Road which is the outer line. In the meantime, China is building six economic corridors – as I said, it involves 70 nations, and over 30 international large organization, 4.4 billion people, and trillions in investments. And as I said, already now it's 12 times bigger than the Marshall Plan was.

(Next slide). This is the original One Belt, One Road, connecting China and Central and West Asia through an economic corridor. In June 2015, China and the five Central Asian governments agreed to build that and additional routes are being

planned to go into Afghanistan. One is already going into Iran; when President Xi was in Iran last year, he promised, – or they both promised that they would extend this New Silk Road beyond Iran into Iraq, Afghanistan, Syria, Turkey.

(Next) This is the new Eurasian Land-Bridge which connects China with Western Europe and it has shortened already the transport time for cargo, to two to three weeks from China – different cities, Chengdu, Chongqing, Yiwu, Duisburg, Lyon, Rotterdam, Hamburg, from five weeks via ocean. Already by mid-2016, there were over 2,000 rail shipments from China to Europe, and it is picking up speed. All the cities in Europe that are termini, such as Madrid, Lyon, Duisburg, they're all happy; they realize that they have tremendous benefits from it.

(Next. No, the next one, the China-Mongolia) This is China-Mongolia-Russia corridor. In June 2016, the three presidents signed a trilateral economic partnership, at the 11th Shanghai Cooperation Organization meeting; and this corridor alone involves 32 projects.

(Next) This is the China-Pakistan economic corridor, which is creating 700,000 new jobs in Pakistan. It will produce 10,400 MW power capacity and the investment of 46 billion by the Chinese in this corridor equals all the foreign investment since 1970 in Pakistan.

(Next) This is the China-Myanmar-Bangladesh corridor. This creating for the first time an express highway between India and China, and it goes through Bangladesh and Myanmar. This corridor will be 1.65 million km long; it will encompass 440 million people.

(Next). The China-Indochina Peninsula corridor. This will be a highway/rail and high-speed transport system connecting the ten largest cities of the region.

(Next) Africa – Djibouti-Ethiopia. [showing picture of refugees instead] Leave this picture please; this is very important. Because as we know Europe has been in large part destabilized by the refugee crisis, and there is a very big incentive, one would think, for Europeans to help develop Africa.

But so far, it is not coming from Europe, it's coming from China, India and Japan.

So, the Djibouti-Ethiopia railway just opened yesterday, so this is extremely good news. It opened yesterday, from Djibouti to Addis Abeba, 750 km and it was built by China; it employed about 20,000 Ethiopians and 5,000 Djiboutian, and it will be connected to the standard gauge railway in Kenya, which again, created 30,000 jobs. And this will obviously, among other things, transform the port of Mombasa and it will take cargo and passengers to the Ugandan border in one-tenth of the time it takes by road. A professor from the University of 'Nairobi School of Diplomacy', Prof. Gerishon Ikiara, said, and I agreed, that this whole program will "radically transform African participation in global trade in the next two decades and will catalyze the industrial transformation of Africa."

Now, there is another extremely important project

(next), which is the Transaqua project. Here you see the cover story of a Memorandum of Understanding between the Lake Chad Basin Commission and the Chinese engineering firm PowerChina. Now PowerChina is the company which built the Three Gorges Dam and several other large projects so they really know what they're doing; and they agreed with this contract to do a feasibility study about the Transaqua project.

This is the largest infrastructure project ever entertained in Africa. It was developed in the late '70s by an Italian firm Bonifica, and there, in particular, Dr. Marcello Vichi. Mr. LaRouche has promoted this project since he got news of it,

because it was a perfect way of solving many problems at the same time. As you know, Lake Chad is shrinking; it is presently only about less than 10% of its original size, and it affects the life of the entire people, 40 million people, in the Chad Basin. And naturally, it is already having drought effects and so forth.

The concept is simply to transfer the water from the Congo River, using the unused discharge of the Congo River water going into the ocean. Now, the Congo River is the second largest river in the world and it discharges 41,000 cubic meters/second into the ocean – unused. And the idea is to take only 3-4% of that

water and bring it into Lake Chad. There was a big campaign trying to convince the people in the different states along the Congo River, that it's stealing their water, and so forth, but that was really an effort by the Greenies and it has no substance to it whatsoever.

First of all, the idea is not to take the water from the Congo River, but from the west bank tributaries at an altitude that allows to bring water per gravity until the C.A.R./Chad watershed, which is an elevation of 500 meters, and then pour it

into the Chari River which is a tributary of Lake Chad. So this way you would create a 2,400 km long waterway which would

bring eventually 100 billion cubic meters of water per year into Lake Chad and also create navigable infrastructure.

Obviously, the Republic of Congo would be also a big beneficiary because it would give them access to a navigable waterway, electricity production, regulation of rivers and so forth.

PowerChina is now financing a feasibility study for a first phase of the project which would involve building a series of dams in the Democratic Republic of Congo, the Republic of Congo, and the Central African Republic. It would also potentially generate 15-25 billion kilowatt-hours of hydroelectricity through the mass movement of water by gravity; it would potentially create a series of irrigated areas for crops, livestock, of an area of 50-70,000 sq km in the Sahel zone in Chad, in the northeast of Nigeria, in the north of Cameroon, and in Niger. It would also make possible an expanded economic zone basically creating a new economic platform for agriculture, industry, transportation, electricity for 12 Africa nations.

So PowerChina has put up \$1.8 million for the first phase of the feasibility study and if the construction starts, this is a big project so it's not expected to be finished overnight, but it will take generations: But it will create livelihoods for 40 million people in the basin. And this is just one project, but there are many others. For example, Chinese Foreign Minister Wang Yi is just on a five-nation tour through Africa [Jan. 7-12] and was already in Madagascar, in Tanzania, is going to Zambia, Nigeria, Republic of Congo, and he's inviting all Africa nations to join the Belt and Road Initiative.

(Next) This is the expanded program of railways, nuclear power, just transforming the entire African continent. (Next) These are development plans for Latin America. The blue lines you see there, these are the longstanding, proposed high-speed railway routes in Latin America, which the Schiller Institute has proposed. In 1982, when Mr. LaRouche was

working with President José López Portillo of Mexico on these projects, he called it "Operation Juárez," to refer back to the best traditions of Mexican-American cooperation. And these are all projects which are obvious. If you look at the map of Africa or Latin America, you don't see that kind of infrastructure! If you see some railway, you see it as a small line from a mine to the port to exploit the raw materials, but you don't have infrastructure. And we had this idea, which Alexander von Humboldt, by the way, proposed in 19th century, so it's not that revolutionary; it's sort of obvious.

The red lines are the various Chinese proposals since the BRICS summit in Brazil in July 2014. The solid red line is the northern route of the Brazil-Peru transcontinental rail line. This was already agreed upon between the governments of Brazil and China a year ago; but then they had the coup in Brazil, Dilma Rousseff was impeached, so this came to a halt; also the new government in Peru is very reluctant. But there's a big movement: I just addressed a conference of economists in the Amazon region two months ago, and there's a whole movement, also associated with Fujimori party, who absolutely won the fight for that rail line because it is the step to the future.

There are three additional lines, one line would be including Bolivia into this rail line, and three additional lines through Argentina and Chile; China also wants to build three tunnels between Chile and Argentina to connect the Pacific and the Atlantic.

(Next) This is the Nicaragua Canal which is in the early stages of completion, also built by China. This will increase the speed of global shipping between Belem and Shanghai and cut the current route across the Atlantic and around Africa by 10% of the time.

So I can only mention the most important projects. There are many, many others. For example, China and Ecuador are building a science city in Ecuador where President Correa at the recent state visit of President Xi Jinping said that the collaboration between Ecuador and China will mean that

Ecuador soon will be on the same level as all industrialized countries. They have the idea to overcome poverty forever. The science city is going to have the most advanced fields of science.

Bolivia – Bolivia, which used to be a coca producing country, is now cooperating on space projects with China, with Russia, with India. So there is a completely new mood! I talked with many Africans – there was a big conference in Hamburg just a

couple of months ago, where the Africans said, there is a completely new mood in Africa, there is a new paradigm: China, Japan, India are all investing, and the Europeans, if they don't shape up, they will become marginal and irrelevant. So there is a completely new optimism caused by this dynamic.

Now, just on a diplomatic level, this process of integration is going absolutely rapidly, especially since September last year, when you had on Sept. 2-3, the Eastern Economic Forum in Vladivostok where the integration of the Eurasian Economic Union and the Belt and Road Initiative was on the table. The Japanese Prime Minister Shinzo Abe participated in that conference, and Japan is now massively investing in the Far East of Russia, in terms of energy cooperation. Putin was just in Japan, as a state visit; Abe will go on a state visit to Russia this year. They're talking about settling the conflict concerning the Northern islands, the Kuril Islands. They're talk about a peace treaty between Russia and Japan, and obviously there is a complete strategic realignment going on. President Duterte changed the role of the Philippines from being the aircraft carrier for the United States in the South China Sea, to now, collaborate with China on economic cooperation, and also with Russia. The same by

the way, goes for Turkey, which is now shifting and working with Russia, Iran and Syria, to bring peace to the region.

So there is a complete strategic realignment going on, which the Western media and Western politicians have just not got it yet. But this is very, very interesting.

So, then this continued from Vladivostok, immediately afterwards on Sept. 4-5, the G20 Summit in Hangzhou, where China took real leadership in saying the future recovery of the world economy must be based on innovation *and* he made very clear that this innovation must be shared with the developing countries, not to hold up or hinder their development.

So, it's a completely new paradigm, and I'll say something about that in a second.

Then you continue to the ASEAN meeting in Laos, the BRICS meeting in Goa, India in October, the APEC meeting in Lima in November, and it is involving all of these organizations and spreading very fast.

Why is Europe not joining this? Look, Europe is in bad shape. The EU is collapsing, the people in Italy *hate* by now the ECB, they hate Merkel, they have Schäuble, they hold Merkel responsible for the suffering of the population in Italy which is now reaching dimensions like Greece; Greece was destroyed – one-third of the Greek economy was destroyed by the austerity policy of the Troika. And you know, there's *nothing* left of the idea of unity in Europe. There are borders being built, Schengen is dead; look at the Eastern European countries, they're simply not – the Eastern European and Central European countries are reorienting towards China! The 16+1 this is the Central and East European Countries, they have extensive infrastructure cooperation with China. China is building up the port in Piraeus port in Greece; they're building a fast railway between Budapest and Belgrade, and many other projects.

But the problem with Europe is that at least the European EU bureaucracy and some governments, like the German one, they are still on the old paradigm, the geopolitical paradigm of globalization, of neoliberal policies, and they don't understand that what China has proposed and what is now the basis of a very close and determined strategic partnership between Russia and China they have put on the agenda a different model: To overcome geopolitics by a "win-win" strategy.

Now, most people at least in Europe and in the United States have a very hard time to think that. They cannot imagine that governments are for the common good, because we have not experienced that for such a long time. The common idea of all the think tanks, or most think tanks, is "China must have ulterior motives"; "China is just trying to replace the Anglo-American imperialism, with a Chinese imperialism." But that is not true! I mean, I'm not naïve: I have studied this extensively. I was in China for the first time in 1971, in the middle of the Cultural Revolution. I have seen China, how it was then, I travelled to Beijing, Tientsin, Qingdao, Shanghai, and to the countryside, and so I know what *enormous* transformation China has made in this period.

I went back to China in '96, after 25 years; already then it was breathtaking. But if you look, the Chinese economic model which has transformed 700 million people from extreme poverty to a decent living standard; and China is now committed to develop the interior region as part of their building of the New Silk Road, to eliminate poverty from China totally by the year 2020, and there are only 4 % left in poverty right now.

Now, China is offering their Chinese economic model to all participating countries in this New Silk Road conception and it is in the interest of Sweden. It would be in the interest of Germany because Germany is still, despite the Green insanity which has deformed many brains, is still a productive country.

The German 'Mittelstand' is still producing, I think, the third largest number of patents in the world. It is their natural interest to find cooperation not only in a bilateral cooperation, but in investments in third countries. It would be in the *best interest* of Germany – if Germany is freaked out about the refugees, which really has meant a complete destabilization of the country, why is Germany not cooperating, with Russia, with China, India, Iran, in the reconstruction of the Middle East? I think, now that the

Syrian government has started to rebuild Aleppo, at least building the hospitals, the schools, the Schiller Institute had proposed already in 2012 a comprehensive proposal for the development of the entire Middle East, from Afghanistan to the Mediterranean, from the Caucasus to the Gulf States, and it would be in the absolute self-interest because – sure you have to destroy ISIS and the terrorists with military means. But then you have to create conditions where young people in Syria, Iraq, Afghanistan, Yemen, have a reason to become doctors, scientists, teachers, so that they have a future, that that way you drive out terrorism forever!

And if all the big neighbors would cooperate: Russia, China, India, Iran, Egypt, Turkey, Italy, France, Germany, Sweden, you could change this region in no time! And you will hear about that soon from Hussein.

The same for Africa. The only minister in Germany who is reasonable is the Development Minister Gerd Müller, because he travels all the time to Africa and he says there will be the need for many millions of jobs for the young people of Africa in the next years; if we don't have them to create these jobs, many, many millions of people will flee from hunger and war and epidemics.

So would it not be in the self-interest that all the European nations join hands *with* the Chinese Silk Road initiative, and help to reconstruct and build up the economies of southwest Asia and Africa? I think that that mission would also really help to overcome the disunity of Europe, because you will not solve that problem by looking at your navel; but you will solve that problem by a joint mission for the greater good of mankind.

So, I think that this is all possible. It can happen this year, it can start this year, because China has committed itself to have two big summits this year – one summit will involve all the heads of state of the Belt and Road Initiative, and it can be the year of consolidation of the new paradigm.

Now there are a couple of elements which are also important for this new paradigm, because we are not just talking about infrastructure, and overcoming poverty. The next phase of the evolution of man is not just to bring infrastructure to all continents on this planet, but to continue that infrastructure into close space around us. This is the first time formulated in this way by the great German-American space scientist and rocket scientist Krafft Ehricke, who was the designer of the Saturn V of the Apollo project. He had this beautiful vision that if you look at the evolution over a longer period of time, life developed from the oceans with the help of photosynthesis; then you had the development of ever higher species, species with a higher metabolism, higher energy-flux density in their metabolism.

Eventually man arrived. Man first settled at the oceans and the rivers; then with the help of infrastructure, man developed the interior regions of the continents; and we are now with the World Land-Bridge picture – go back to the first image – this

will be, when it is built, the completion of that phase of the evolution of mankind, by simply bringing infrastructure into all landlocked areas of the world, and you will have – with the help of new methods to create water, with modern technologies,

create new, fresh water. For example, if you have peaceful nuclear energy you can desalinate huge amounts of ocean water; through the ionization of moisture in the atmosphere you can create new waters to solve the problem of desertification.

Right

now all the deserts are increasing; with these new technologies you can reverse that, make the deserts green, and just make this planet livable for all human beings!

But this is not the end: Mankind is not an Earth-bound species. Mankind is the only species which is capable of creative discovery, and the collaboration of all nations for space exploration and space research is the next phase of our evolution. Now China has a very ambitious space program.

They already landed the Yutu rover in 2014. Next year, they will go to the far side of the Moon, and eventually bring back helium-3 from the far side of the Moon, which will be an important fuel for

fusion power economy on Earth. Right now, we are very close to making breakthroughs on fusion power. The Chinese EAST program [Experimental Advanced Superconducting Tokamak] has reached, I think, 50 million degrees for plasma for several seconds. And just a couple of days ago, the stellarator in Greifswald, Germany, reached 100 million degrees for – I've forgotten how many seconds. But it means that in a few years, we can have fusion power! And that will create energy security, raw materials security, on Earth.

So we're looking at a completely new phase of civilization, and the far side of the Moon is very important because will not have the disturbances of cosmic radiation, as you have on the Earth-facing side of the Moon; the Sun and the Earth – this far side is shielded from a lot of this radiation so it will be possible to put up much better telescopes, you will be able to look into Solar System, into the Galaxy, into other galaxies much, much farther than so far.

And I don't know if any one of you have seen these pictures from the Hubble telescope: If you have not done that, please, go home or next weekend, take the time to look at these pictures from the Hubble telescope. I saw them, and I was completely excited, because now we know that there are – at least – 2 trillion galaxies! Now, I have a good imagination, but I cannot imagine that. It's just too big. And when you see these pictures which have already been taken, you have galaxies which look like the Milky Way; then you have totally different nebulas; you have all formations. And not one galaxy is like the other. Just imagine how big the Universe is?

And we know very, very little! But man is the only species which *can* know! No donkey will ever know about the great galaxies or – no dog will ever be able to breed rabbits to have better breakfast. They all like better breakfast, but

they don't know how to do it. Man is capable of overcoming every limitation, and the mind of man is a physical force in the Universe. We're not outside of the Universe, but what our mind invents or discovers, is part of the Universe. And that is a very exciting thing.

And there is lots to be found out about what is the origin and essence of life. What governs the laws of the Universe? What is the role of the mind in the Universe? I mean, these are all extremely exciting questions, and they all prove that man is not an Earth-bound species. So there is no need to be a Greenie, because we can bring man's knowledge applied to expand our role in the Universe. Even the ESA is now talking about a "Village on the Moon."

Krafft Ehricke at the time had said, that building an industrial center on the Moon as a stepping stone for further travel of space will be important. And you now see the shaping up of new economic platforms. The first platform, Mr. LaRouche has developed this notion of an economic platform to signify a period of economic development which is governed by certain laws, like for example, the development of the steam engine created a new platform; the development of railway created a new platform; fission is creating a new platform. And that platform is always governed by the most advanced technologies of that time. And you can already see that this infrastructure development of close-by space, the first platform is simply that man is able to reach the orbit! That's not self-evident. If you would have told man in the Middle Ages that you will get on a spaceship and go into orbit, he would have said you're crazy!

Now we can already see we have manned space travel and we can now connect to where the Apollo project stopped after the assassination of Kennedy, 40 years ago; but now China, India, Russia, they all continue that process. India has also been extremely ambitious space project.

And so, the first economic platform will be simply to leave the planet Earth and to go into orbit; the second economic platform of space research will be to have an industrial base on the Moon and to eventually start to produce raw materials from

space. Because you will, as this continues, not always transport materials from the Earth for your space travel, but once you have fusion as a propulsion fuel where the speed will become much larger, you will be able to take materials from asteroids, from other planets, for your production and your requirements in space. And then longer space travel between planets as the third platform, which is already visible.

Now, I could – this is very exciting, and once you start to think about it, it shows that mankind is really capable of magnificent achievements, and that we should really overcome geopolitics. Geopolitics is like a little, nasty two-year-old

boy who is not yet educated and who knows nothing better than to kick his brother in the knee. Now that's about the level of geopolitics.

What Xi Jinping always talks about is that we have to form a "community of destiny for the common future of mankind," and that is exactly what the Schiller institute set out in '84, when we said we have to fight for the common aims of mankind. And these common aims of mankind must come first, and no nation should be allowed to have a national interest or the interest of a group of nations, if it violates this higher common aims of mankind. And the areas of working together, a crash program for fusion, space cooperation, and breakthroughs in fundamental science.

All of this however must be combined with a Classical Renaissance, a dialogue of cultures on the highest level, and we have already very successfully at Schiller Institute conferences, practiced that, where we had European Classical music, Bach,

Beethoven, Verdi, Schubert, Schumann; Chinese Classical music, Indian poetry. You have this coming Saturday in New York, a

beautiful event on style of civilizations, of cultures, where we will have a Chinese professor talking about literati painting.

You know, in Chinese painting, you have poetry, calligraphy and painting, in one. And for Westerners, it's a complete revelation, because this does not exist in European painting. People get completely excited because they discover that there are beautiful things to discover in other cultures! And once you study and know these other cultures, xenophobia and racism disappears! Because you realize that it's beautiful that there are many cultures, because there are universal principles to be

discovered in music, one musician will immediately understand another musician because it's a universal language. Scientists speak a universal language; they understand each other.

And so the future of civilization will be a dialogue between Plato, Schiller, Confucius, Tagore, and many other great poets, scientists of the past. So, if you give every child access to these things, which is also in reach, I can see that we will have

a new era, a new civilization of mankind. And I would invite all of you to not just look at it, but be part of it.

[applause]

**Helga Zepp-LaRouche løfter
tilhørere til sublime højder,
på Schiller Institut/EIR-**

seminar i Stockholm.

Uddrag på dansk af Helgas tale

12. jan., 2017 – Sublimt er det eneste, passende ord til at beskrive Helga Zepp-LaRouches intense og smukke præsentation og den atmosfære, hun skabte hos tilhørerne, med 60 deltagere (lokalet var helt fyldt) på Schiller Instituttets/EIR's seminar, der blev afholdt i Stockholm den 11. januar, med titlen, »Donald Trump og det Nye Internationale Paradigme«. Helga Zepp-LaRouches optræden var ikke annonceret på forhånd, og hun skabte en stor succes for hele anledningen med arrangementet. Hendes tale bevægede tilhørerne til at adressere den grundlæggende, epistemologiske – erkendelsesteoretiske – dybere mening med Den Nye Silkevej, og meningen med menneskehedens udvikling i universet. Denne dybere mening rørte endda de tilstedeværende diplomater. En ambassadør fra et betydningsfuldt, asiatisk land indledte under diskussionsperioden en diskussion om netop nødvendigheden af at adressere disse bredere kulturelle og menneskelige implikationer.

Alt i alt var sytten diplomater til stede, heriblandt syv ambassadører! (Dette har intet fortilfælde i LaRouche-bevægelsens historie i Sverige.) Fire europæiske lande var repræsenteret, ni lande fra Asien og fire lande fra Afrika. En kinesisk reporter kom til sit andet seminar, talte med Helga og tog billeder. Blandt de øvrige deltagere var kontakter fra forskellige svenske sammenslutninger, der arbejder for venskab med Rusland, Ukraine, Syrien, Yemen, Somalia, området omkring Det baltiske Hav (Østersøen) og en anden gruppe, der arbejder for at forlade EU, så vel som også tre kontakter fra erhvervslivet og mangeårige aktivister i den svenske LaRouche-bevægelse.

Formanden for Schiller Institutet i Sverige, Hussein Askary, præsiderede seminaret og bød deltagerne velkommen. Dernæst holdt Helga Zepp-LaRouche hovedtalen, der havde en håbefuldst vision for verden. Hun gav en vurdering af de aftrædende neokonservatives og etablerede mediers igangværende kamp for at afvise berettigelsen af valget af Donald Trump. Hun påpegede den brede reaktion på den af de neoliberale anstiftede katastrofe, som værende det reelle grundlag for valget af Trump, så vel som også andre lignende reaktioner i hele verden, og sagde, at det er dér, man skal lede efter grunden til, at Trump blev valgt, og ikke i nogen computerhacking. Eftersom tilhørerne for det meste bestod af nye folk, fremlagde hun Schiller Institutets historie, der samtidig er historien om politikken med Den Nye Silkevej. Hun beskrev processen med, at økonomien udvikler sig fra en platform til en anden og påpegede den kinesiske politik for at satse på den næste, økonomiske platform gennem en Månebaseret industriel udvikling, for menneskehedens videre udvikling som en art, der ikke er bundet til planeten Jord. Kinesernes motivering for deres globale politik kom frem under diskussionsperioden, i sammenhæng med Afrika. Helga understregede her, på basis af sin baggrund med mangeårige studier af Kinas historie og konfuciansk tankegang, at hendes konklusion er, at Kina virkelig forfølger en »win-win«-politik baseret på det konfucianske begreb om at tilstræbe visdom og harmoni. Hun understregede nødvendigheden af en klassisk renæssance for, at det Nye Paradigme kan blive en succes, og at dette ikke er et punkt, vi kan overlade til Donald Trump.

Efter Zepp-LaRouches hovedtale gav Hussein Askary en kort gennemgang af perspektivet for Sydvestasien og Afrika. Dernæst holdt man en pause, hvor man nød kaffe og wienerbrød, der var doneret af en kontakt. Mange af deltagerne brugte lejligheden til at få taget deres foto sammen med Helga, og til at samtale med hende. To ambassadører, én fra Sydøstasien og én fra Sydvestasien, opsøgte Helga for at give udtryk for deres dybeste påskønnelse af hendes præsentation og skønheden i

hendes tankegang.

Denne begivenhed var et sandt gennembrud for vores organisering i Sverige, med en kvalitet og intensitet, der vil bevæge vores politiske arbejde i dette land ind i nye dimensioner.

Uddrag af Helga Zepp LaRouches tale ved Schiller Institut/EIR-seminar i Stockholm, 11. januar, 2017

Lad mig begynde med valget af Trump. Jeg har aldrig, i hele mit politiske liv, der er temmelig langt, flere årtier – jeg har aldrig i hele mit politiske liv set et sådant hysteri på vegne af de neokonservative, på vegne af etablisementets politikere, på vegne af de liberale medier, som med hensyn til Trump. Det skal indrømmes, at Trump ikke opfylder Baron von Knigges regler for god opførsel – han var en tysker, der i det 18. århundrede udviklede reglerne for god, diplomatisk opførsel. Men årsagen til [fremkomsten af] Trump er, at han simpelt hen lovede en afslutning af det politiske paradigme, der lå til grund for otte år med George W. Bush og otte år med Barack Obama, og som var en direkte fortsættelse af Bush-Cheney-politikken.

Og det var en god ting, for det var helt tydeligt, hvis Hillary Clinton havde vundet valget i USA, at alle de politikker, hun forfulgte, inklusive en flyveforbudszone over Syrien og en ekstremt krigerisk politik over for Rusland og Kina, ville have betydet, at vi ville have været på en direkte kurs til Tredje Verdenskrig. Hvis I har nogen tvivl om dette spørgsmål, vil jeg med glæde besvare jeres spørgsmål under spørgsmål & svar perioden.

Så den kendsgerning, at Hillary ikke vandt valget, var ekstremt vigtigt for bevarelse af verdensfreden. Jeg mener,

at, af alle de løfter, Trump hidtil har afgivet, så er den kendsgerning, at han sagde – og gennem udnævnelsen af disse forskellige medlemmer af kabinettet, hvis de alle sammen kommer igennem nomineringsprocessen i Senatet – at han vil normalisere relationerne mellem USA og Rusland, efter min mening *det vigtigste skridt*. For, hvis relationen mellem USA og Rusland er ordentlig og baseret på tillid og samarbejde, så mener jeg, der er et grundlag for at løse alle andre problemer i verden. Hvis denne relation er som modstandere, så er verdensfreden i ekstrem fare.

Så efter min mening er der grund til at tro på, at dette vil ske. Den russiske reaktion har været meget moderat, men optimistisk omkring, at dette kan ske. Ser man på udnævnelserne, så er der flere kabinet-medlemmer og andre personer på andre høje poster, der også går ind for at forbedre relationen med Rusland, såsom Tillerson, der angiveligt skal være udenrigsminister; general Flynn, der er en konservativ militærmand, men også går ind for normalisering med Rusland, og mange andre, så jeg mener, det er et godt tegn.

Hvis man ser på reaktionen fra den neokonservatives/neoliberales side på begge sider af Atlanten, på dette valg af Trump, så kan det kun beskrives som *fuldstændig* hysterisk. *Washington Post* har en artikel i dag, »Hvordan man fjerner Trump fra embedet«, og kalder ham en løgner, og enhver nedsættende ting, man kan forestille sig, fuldstændig utroligt; reaktionen i Tyskland var – [forsvarsminister Ursula] von der Leyen sagde morgenen efter valget, at hun var »dybt chokeret«, dette var »forfærdeligt«, dette var en katastrofe, og sådan bliver det ved. Så de er endnu ikke kommet sig.

Og så er der naturligvis rapporter fra de forskellige amerikanske efterretningstjenester, Clapper, Brennan, Comey fra FBI, og de offentliggjorde alle sammen den kendsgerning, at det var russisk hacking af e-mails fra DNC og Podesta, der

skulle have stjålet valget, fordi de angiveligt skulle have ændret amerikanernes mening til at stemme på Trump.

Jeg mener, at dette er latterligt. Ikke alene har mange cyber-eksperter i Europa, og også i USA, allerede sagt, at alle tegnene tyder på, at der ikke var nogen hacking, men at et insider-læk, der røbede denne information, er mere sandsynligt, og der findes absolut *ingen* beviser på, at det skulle være russisk hacking. Det, der selvfølgelig bliver mørklagt med denne historie, er, hvad handlede »hackingen« om? Det var »hacking« af e-mails, der beviste, at Hillary Clinton manipulerede valget imod Bernie Sanders! Det taler man ikke længere om; men hvis der var nogen tænkning, ville jeg sige, hør her – og der er mange mennesker, der indser, f.eks. en meget betydningsfuld fransk efterretningsmand, Eric Danécé, der er en tænketank-person på højeste niveau i Frankrig, og som sagde: Det er helt klart, hvorfor de udgav denne historie, for de neokonservative måtte forvente den store udrensning, og mange af dem ville miste deres position, og det er grunden til, at de alle blev enige om denne historie og ændrede narrativen.

Den virkelige narrativ er, at det var det neoliberale globaliseringssystems uretfærdighed, der simpelt hen krænkede flertallet af befolkningens interesser, især i »rustbæltet«. I valgkampen var Hillary Clinton så arrogant, at hun ikke engang tog til Ohio eller nogle af de andre stater, der tidligere var industrialiserede. Man må indse, at dér – at USA, i modsætning til, hvad man for det meste rapporterer i de vestlige medier i Europa, befinder sig i en tilstand af økonomisk kollaps. De har for første gang [nogensinde] en faldende forventet levealder; der er én indikator, der viser, om det går et samfund godt eller skidt, og det er, at den forventede levealder stiger eller falder. I USA falder den for både mænd og kvinder. I den 16 år lange periode med Bush-Cheney og Obama, som man kan tage som en samlet pakke, er selvmordsraten firdoblet i alle aldersgrupper; årsagerne er alkoholisme,

narkoafhængighed, håbløshed, depression pga. arbejdsløshed. Der er omkring 94 mio. amerikanere i den arbejdsdygtige alder, der ikke engang er talt med i statistikken, fordi de har opgivet ethvert håb om nogensinde igen at finde et job. Hvis man for nylig har rejst i USA, så er USA virkelig i en forfærdelig forfatning; infrastrukturen er i en forfærdelig tilstand, og folk er simpelt hen ikke glade.

Så valget, og narrativen var derfor årsagen til, at Hillary blev stemt ude, fordi hun blev opfattet som den direkte fortsættelse af disse 16 år, og forsøget på at ændre denne narrativ ved at sige, at det var »russisk hacking«, er temmelig åbenlys.

Men nu er der 10 eller 9 dage tilbage, til den nye præsident indsættes. Og det er ikke en periode for afslapning, for igen, Obamas gamle team forsøger på en måde, der ikke har fortilfælde, at skabe omstændigheder for den tiltrædende præsident Trump for at tvinge ham til at fortsætte Obamas kurs. For kun et par dage siden begyndte de f.eks. en deployering af amerikanske tropper og NATO-tropper, der skal deployeres ved den russiske grænse i De baltiske Lande, i Polen og Rumænien, via den tyske by Bremerhaven, hvor 6.000 tropper landede med tungt militærudstyr; f.eks. amerikanske Abrams tanks, Paladin artilleri, Bradley kampvogne, 2.800 stk. militært isenkram, 50 Black Hawk helikoptere, som involverer 1.800 stk. personel; 400 tropper, der skal tilknyttes de 24 Apache-helikoptere.

Denne deployering skal selvfølgelig være en provokation mod Rusland, og det er meningen, at det skal gøre det meget vanskeligt for Trump at begynde at forbedre relationerne.

Et andet område, hvor man kan se dette forsøg på at tvinge Trump, er med spørgsmålet om THAAD-missilerne i Korea, hvor Nordkorea nu har hævdet, at de kan lancere deres ICBM'er overalt, til enhver tid; og iflg. kinesiske eksperter er USA alene ansvarlig for, at Nordkorea opfører sig på denne måde.

Sydkorea med den fratrædende præsident Park Geun-hye, der muligvis snart bliver afsat ved en rigsretssag, måske inden for få dage eller uger; hun gik med til at få en specialbrigade med en 1.000-2.000 mand stor specialenhed, der i tilfælde af krig angiveligt skal eliminere Pyongyang-kommandoen, inkl. Kim Jong-un; og dette forværrer situationen, for i betragtning af sådanne tings historie, kan man ikke vide, hvornår øjeblikket til sådanne handlinger kommer.

For det tredje ses det af deployeringen af det amerikanske hangarskib *USS Carl Vinson* til Asien, i nærheden af Kina. Dette hangarskib er et atomdrevet skib af Nimitz-klassen, og det vil ankomme præcis den 20. januar, den dag, Trump overtager embedet. *Global Times*, den officielle kinesiske avis, sagde, at denne deployering har til hensigt at ødelægge potentielle forhandlinger med Kina og andre lande i området; det skal selvfølgelig også slå en sur tone an i de amerikansk-kinesiske relationer.

Der er andre bestræbelser på at ændre og bestemme narrativen i perioden efter Obama. Ash Carter, USA's forsvarsminister, har netop holdt en pressekonference, hvor han sagde, at det kun var USA, der bekæmpede ISIS i Syrien. Der skal en solid portion frækhed til at sige dette, for alle i hele verden ved, at, uden præsident Putins beslutning om at intervenere militært i Syrien, med start i september 2015, og med enorm støtte fra russiske luftstyrker til de syriske troppers kamp, ville denne militære situation i Syrien aldrig have udviklet sig. Og det var tværtimod USA's meget tvivlsomme opførsel, hvor de støttede diverse terroristgrupper, der forlængede denne proces og forsinkede den.

Men også som et forsøg på at tvinge narrativen var selvfølgelig John Kerry, der for en uge eller så siden holdt en tale, hvor han sagde, at det var det Britiske Parlament, der skulle have forhindret den amerikanske militærintervention i Syrien. Alle disse mennesker må tro, at hele verden har en meget kort hukommelse, for jeg husker ganske tydeligt, at det

var general Michael Flynn, der i sin egenskab af leder af DIA [Defense Intelligence Agency] offentligt udtalte, at det var Obama-administrationens plan at opbygge et kalifat i området med det formål at få et regimeskifte imod Assad, og han blev dernæst fyret af [DNI] Clapper. Og der ligger en vis ironi i det faktum, at her sidste fredag mødtes Trump med Clapper, Brennan og Comey i Trump Tower, hvor disse tre herrer ville imponere Trump med deres historie om den russiske hacking; den anden person, der var sammen med Trump, var general Flynn, der nu sidder i førersædet [til at blive national sikkerhedsrådgiver]. Så man kan forvente, at sandheden ikke bliver undertrykt i al evighed. Det var faktisk kort før den amerikanske militære intervention i 2013, den amerikanske militære aktion var planlagt til at skulle finde sted om søndagen; det havde vi fra velunderrettede kilder i Washington, og i sidste øjeblik tog formanden for generalstabscheferne, general Martin Dempsey, hen til Obama og sagde, »De bør ikke starte en krig, når De ikke ved, hvordan den vil ende. Og hvis De ikke spørger Kongressen, bliver De stillet for, eller risikerer at blive stillet for en rigsret.« Kun pga. dette spurgte Obama den amerikanske Kongres, og Kongressen stemte nej, og den amerikanske intervention blev forhindret.

Så det forholdt sig altså helt anderledes. Og dette forsøg på at fikse narrativen vil ikke lykkes.

Jeg kan ikke sige, hvordan denne Trump-administration vil blive. Jeg nævnte vist det ene punkt, jeg er sikker på: Jeg tror, vi sandsynligvis først i februar eller endda hen i marts får at se, hvem, der faktisk vil være i hans regering, hvem, der vil blive godkendt af Senatet. Men der er andre interessante elementer: Trump havde f.eks. i sin valgkampagne lovet at investere \$1 billion i fornyelse af infrastrukturen i USA. Det er virkelig godt, som jeg sagde, for USA har et presserende behov for at blive udbedret. Det vil imidlertid kun virke, hvis et andet af Trumps løfter, som han lovede i

oktober i North Carolina, om, at han ville indføre det 21. århundredes Glass/Steagall-lov, bliver ført ud i livet, for det transatlantiske finanssystem er stadig på randen af bankerot. Vi kunne få en gentagelse af det finansielle sammenbrud i 2007-08, hvad øjeblik, det skal være; og *kun*, hvis vi får en Glass/Steagall-lov i Franklin D. Roosevelts tradition, det, som Roosevelt gjorde i 1933 ved at opdele bankerne, ved at fjerne det kriminelle element i banksystemet, og dernæst erstatte det med en [statslig] kreditpolitik i Alexander Hamiltons tradition, kan man råde bod på denne situation. I modsat fald kan man ikke finansiere \$1 billion til infrastruktur.

Helgas tale kan ses her:
https://www.youtube.com/watch?v=cdl0Hxg_Ubc

Engelsk udskrift af hele talen kan læses her:

**Udtalelse fra Helga Zepp-LaRouche,
stifter og formand for
Schiller Instituttet,
i anledning af
mindehøjtideligheden
den 7. januar, 2017, ved**

'Tåremindesmærket' i New Jersey, USA

✖ 7. jan., 2017 – »At etablere relationer mellem Rusland og USA er den vigtigste forudsætning for løsningen af alle andre problemer i verden. Hvis der ikke er fred mellem USA og Rusland, og mere end fred, nemlig også venskab og en samarbejds ånd, så befinder verden sig i en eksistentiel fare. Det håbefulde potentiale for at gå i denne retning, som eksisterer med den tiltrædende amerikanske præsident, er således den vigtigste forudsætning for alt andet. Begivenheden i dag i Bayonne, New Jersey, som Schiller Instituttet er stolt over at bidrage til, er ment som et første skridt for at demonstrere denne ånd af solidaritet, venskab og menneskelighed.«

Lyndon LaRouches bemærkning til ovenstående lyd, »Sehr Gut«.

Se også:

Leder af Schiller Instituttets New York Borgerkor taler ved mindehøjtideligheden.

Historisk Schiller Institut mindehøjtidelighed ved 'Tåremindesmærket'.

God grund til optimisme: Et nyt paradigme for 2017!

Af Helga Zepp-LaRouche

Kina vil i det nye år afholde to topmøder, hvor konsolideringen af Silkevejsinitiativet bliver temaet, og hvor det bliver klart, at en økonomisk model med win-win-samarbejde er langt den mest attraktive og for længst er blevet magneten i den globale udvikling. Dette globale udviklingsperspektiv er allerede nu det største infrastrukturprogram i menneskehedens historie, som over 100 nationer og internationale organisationer deltager i, allerede berører 4,4 mia. mennesker og for første gang i mindst 50 år repræsenterer et realistisk håb om, at problemer som sult, fattigdom, sygdomme, vi for længst har kunnet behandle og manglende uddannelse, én gang for alle kan overvindes.

Download (PDF, Unknown)

Kondolencehilsen til Alexandrov Ensemblet og det russiske folk

Video: Medlemmer af New York City Schiller Institut borgerkor synger den russiske nationalsang uden for det Russiske Konsulat i New York fredag, til ære for ofrene for flystyrtet, mange af dem medlemmer af Alexandrov Ensemblet.

✖ Leder fra LaRouchePAC, 31. december, 2016 – På vegne af det Internationale Schiller Institut ønsker jeg at overbringe vores dybeste kondolence i anledning af det tragiske tab af 92 menneskeliv, der døde i flystyrtet på vej til Syrien. Denne

ulykke er så meget desto mere årsag til sorg, fordi musikken og den patriotiske ånd hos Alexandrov Ensemblets medlemmer ville have overbragt et budskab om håb til det syriske folk. Dette er en befolkning, der i fem år har været ofre for den kriminelle politik for regimeskifte og behandlet som bondebrikker i et geopolitisk skakspil, i en total overtrædelse af deres suverænitet.

Alexandrov Ensemblet har været et udtryk for de højeste, moralske værdier i Rusland og, som klassisk korsang generelt, taler til tilhørernes sjæl og skabende potentiale. Det er derfor ekstremt vigtigt, at den russiske forsvarsminister Sergei Shoigu meddelte, at han nu indleder prøver for at udvælge de bedste talenter til fuldt ud at genrejse Alexandrov-koret.

At optræne sangstemmen er vigtigt for alle, eftersom en velplaceret stemme kan udtrykke komponistens kreative hensigt og tale direkte til den samme egenskab hos tilhørerne. Det repræsenterer derfor et uerstatteligt element i den harmoniske udvikling af karakteren. Lad mig derfor dele den idé med Dem, at man, ud over at genopbygge Alexandrov Ensemblet, opretter tusinder af Alexandrov-kor i skoler over hele Rusland for at ære Ruslands heroiske bidrag i befrielsen af Syrien og samtidig udbreder den opløftende virkning af at synge i kor til den unge generation.

Et nyt paradigme er i færd med at blive til, som det eksemplificeres af integrationen af den Eurasiske Union og det Nye Silkevejsinitiativ, og som etablerer en helt ny relation mellem nationerne. Vi har brug for en dialog mellem de bedste traditioner fra hver kultur for, at dette nye paradigme kan vokse til at blive en ny æra for civilisationen – kendskabet til det bedste fra en anden kultur vil føre til en kærlighed til denne kultur, og vil derfor erstatte fremmedfjendskhed og had med mere ædle følelser. I denne nye æra vil geopolitik blive overvundet for altid, og loyaliteten over for menneskehedens fælles mål vil etablere et højere niveau af

fornuft. Det er grund til trøst for os alle, at flystyrkets tragiske dødsofre bidrager med deres udødelighed til opbygningen af denne bedre verden.

Helga Zepp-LaRouche,

Præsident, Det Internationale Schiller Institut.

[Dette budskab blev modtaget på det Russiske Konsulat i New York om eftermiddagen, den 30. december, og efter anmodning ligeledes sendt til TASS.]

(2. januar 2017 – 440.000 mennesker har set videoen indtil nu!)

Foto: Alexandrov-koret og Yosif Kobzon synger i Warszawa, oktober, 2009.

Styrken til at skabe en kulturel renæssance. □

Af Helga Zepp-LaRouche

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig

på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder, der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanse-vished; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser. Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Det følgende er et uddrag af et møde på Manhattan, med Helga Zepp-LaRouche, lørdag, den 17. dec., 2016. Webcastet med mødet, inkl. den efterfølgende diskussion, kan ses her: <https://larouchepac.com/20161218/manhattan-town-hall-event-helga-zepp-larouche-and-megan-beets>

Jeg mener, at alle befinder sig i en tilstand med store spændinger, for verden er endnu ikke et trygt sted. I går så jeg præsident Obamas angiveligt sidste pressekonference, live, og det, han sagde, var virkelig utroligt ondt. For han siger, at de har beviser; – nej, det påstod han ikke engang; de sagde, at Rusland havde hacket den Demokratiske Nationalkomite og andre computere og havde grebet ind i valgprocessen i USA. Der er hidtil ikke fremlagt nogen beviser. Dernæst truede han med gengældelseshandlinger imod Rusland; både åbenlyst, men også skjult, men at Rusland ville finde ud af, hvad budskabet var. Det er en temmelig utilsløret trussel; og de mennesker, der tabte valget, er virkelig hysteriske. I dag udtalte Hillary Clinton offentligt, grundlæggende set, at dette var Putins personlige hævn, fordi han ikke kunne lide det, hun gjorde som udenrigsminister. Det skal understreges, at en meget respekteret gruppe, Efterretningsveteraner for Fornuft (VIPS), med personer som senator Mike Gravel og Ray McGovern,

og andre, offentliggjorde en erklæring om, at deres mangeårige erfaring som eksperter inden for cybersecurity havde fået dem til at se på disse e-mails; og de var ikke i tvivl om, at dette ikke var hackerangreb, men derimod lækager, som den form for 'leaks', som Edward Snowden og Chelsea Manning havde foretaget indefra. Hvorom alting er, så er der en stor hype, og vi bør være opmærksomme på, at dette er meget farligt.

Det andet, der kunne ske fra nu og frem til nyvalgte præsident Trumps faktiske indsættelse i embedet, er, at der stadig kan komme en konfrontation med Rusland og med Kina. De nylige udviklinger i det Sydkinesiske Hav er bevis på det. Verden er på ingen måde i sikker havn endnu. Hysteriet omkring Aleppos såkaldte »fald«, som medierne karakteriserer det, er ikke mindre. Her har vi en militær løsning på et problem, der tydeligvis ikke kunne løses politisk; bl.a. pga. USA's sabotage af forhandlingerne i Genève. Så den militære mulighed var den eneste tilbageværende; og nu er folk befriet. Folk burde være lykkelige over, at ISIS har lidt et forfærdeligt nederlag. Jeg vil bare sige, at disse utrolige spin om begivenhederne virkelig viser, at vi absolut ikke befinder os i en sikker situation. I USA, men også i Europa, har man praktisk talt den situation, at folk kan opdeles i to grupper: dem, der endnu ikke er kommet sig over det såkaldte »chok« over Trumps valgsejr. Dette er de mennesker, der er tilhængere af geopolitik, af globalisering; som er tilhængere af det nuværende system, der har bragt verden til det punkt, hvor vi nu er. Og så har man de mennesker, der er lykkelige over, at Trump vandt; de håber på, at han vil konfrontere Wall Street, hvilket vi vil få at se, om han gør, i betragtning af den klasse, han tilhører, og hans udnævnelser af folk fra Goldman Sachs. Eller, at han vil konfrontere etablissementet generelt.

Jeg refererer blot til disse omstændigheder ganske kort for at påpege den situation, at jeg ikke mener, nogen af disse tankegange – hverken den første, med de mennesker, der er flippet ud over, at Hillary tabte; og heller de mennesker, der

siger, at Trump vil konfrontere etablisementet – at ingen af disse to tankegange er fyldestgørende. Jeg mener, at vi må indføre en tankegang på et helt andet niveau, i den politiske proces: hvilket er grunden til, at opførelsen af *Messias* og en hel række af andre koncerter er så ekstremt vigtig. Vi har diskuteret dette mange gange, men lad mig gentage det. Hvorfor er klassisk kunst og klassisk musik i særdeleshed så absolut afgørende, hvis menneskeheden skal komme ud af denne krise? Problemet er – jeg tror, I vil være enige med mig – at i mange år, næsten i 50 år siden mordet og mørklægningen af mordet på John F. Kennedy, har paradigmet i den vestlige verden, og især i USA, virkeligt ført til en utrolig forråelse af befolkningen. Mange mennesker er utilfredse med deres fremtidsudsigter; det faktum, at den forventede gennemsnitlige levealder i USA falder før første gang i lang tid, og der findes simpelt hen ingen anden indikator for levestandarden og en befolknings velbefindende, end netop den forventede levealder. Hvis den forventede levealder falder i en civiliseret nation, er det et sikkert bevis på, at nationen befinder sig i en total krise, og i et totalt forfald.

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder,

der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanse-vished; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser. Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Klassisk kunst gør det, at den viser, hvordan mennesker først og fremmest lærer at forstå virkelige principper; de principper, der ligger bag den sanselige, den fysiske, fremtoning. Og de kan lære at blive virkeligt frie. Dette er den egenskab, der i høj grad har været en sjælden råvare i disse perioder. At mennesker har en indre frihed; at de har deres egen dømmekraft; at de udvikler deres indre stemme; at de lærer at lytte til deres indre stemme – man kunne også kalde det samvittighed. Det er generelt set stor kunst, der gør det muligt for folk at på en måde træne denne egenskab på en legende måde. For, når man ser på eller lytter til stor kunst, så er det ikke det alvorstunge i det virkelige liv; det er i denne forståelse ligesom det eksistentielle. Men man kan på en legende måde studere, hvad kreativitet er. Det er ekstremt vigtigt, at vi ikke glemmer, at, med mindre menneskeheden foretager springet til et helt nyt paradigme, hvor vi ikke blot tænker på én nation. Trump har lovet, at Amerika kommer først. Det er muligvis en god modgift mod det, der har fundet sted med denne hidtidige såkaldte globalisering; men det, der kræves, er en fuldstændig ny tankegang, hvilket er grunden til, at jeg er så glad for Friedrich Schiller; for hans ideer repræsenterer en sådan rigdom, som vi har brug for, for at komme til det nye paradigme.

Schiller sagde for eksempel, at det ikke er selvmodsigende at være en patriot og samtidig en verdensborger; og jeg mener, at vi har nået en tilstand i menneskets historie, hvor vi må

fastslå, at ingen nation kan give udtryk for en egeninteresse, hvis denne er i modstrid med målet for hele menneskeheden. Vi må derfor i denne debat introducere denne egenskab med at blive en verdensborger og samtidig elske sin nation. Kun da kan det amerikanske folk alliere sig med det nye paradigme med den Nye Silkevej og menneskehedens fælles mål, for et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, som Xi Jinping kalder det.

Jeg mener, at Schiller også af en anden grund er meget vigtig; han var fuldstændig rystet over sammenbruddet af den Franske Revolution, der førte til det jakobinske rædselsherredømme og drab på folk i guillotinen. Som reaktion på alt dette skrev Schiller *De æstetiske breve*; heri sagde han, at den eneste måde, hvorpå man kunne skabe en forbedring i det politiske liv, var gennem en forædling af individet. Jeg ved godt, at dette ikke ligefrem er det, folk tænker om politik; de tænker ikke på – den eneste måde, hvorpå mennesket kan gøre fremskridt, er, at vi alle sammen, jer, mig, alle, bliver forædlede, eller bestræber sig på at blive det, i hele deres liv. Jeg mener, at den idé om menneskeheden, som Schiller udviklede, er ideen om den skønne sjæl; for jeg mener, at det er nøglen til en masse ting.

Schiller udviklede denne idé om den skønne sjæl, idet han sagde, at det er en person, for hvem frihed og nødvendighed, lidenskab og pligt, er forenet. Dette er en idé, man bør tænke over, for frihed og nødvendighed – hvad betyder det? Det betyder, at, uanset omstændighederne i ens liv, så gør man det, der er nødvendigt, ikke kun for sig selv og sin familie, men for menneskeheden som helhed – der kan have forskellige former og forskellige krav til forskellige tider. I øjeblikket betyder det at bringe USA ind i paradigmet sammen med resten af verden, og at overvinde denne forfærdelige fare for en konfrontation med Rusland og Kina; som med sikkerhed ville betyde civilisationens udslettelse. Hvad betyder det, at finde sin frihed i det, der er nødvendigt? Jeg vil gerne have, I

tænker over det, for det har de fleste mennesker ikke gjort; og det er nøglen til virkeligt at blive fri. Frihed betyder ikke fraværet af lænker og fraværet af begrænsninger. Det betyder, at man er en totalt selv-determinerende person, samtidig med, at man gør sin pligt med lidenskab. Man er ikke en kantianer, der siger, »Åh, jeg må gøre min pligt, og derfor er jeg virkelig sur; men jeg er en moralsk person, og derfor gør jeg, hvad jeg skal«. Man ser mange sådanne mennesker, men man må gøre det, der er nødvendigt, med glæde. Det kræver, at man opdrager sine følelser, så man altid, som Schiller siger, kan stole blindt på dem, fordi ens impulser aldrig vil diktere én andet, end hvad fornuften ville diktere.

Dette er en høj standard, men jeg mener absolut, det er muligt at opnå det. Klassisk kunst udgør det felt, i hvilket man kan øve sig i, hvad dette kræver. I et meget interessant skuespil, som Schiller skrev, og hvor han brugte et klassisk, græsk eksempel, nemlig *Bruden fra Messina*; og han skrev en indledning, hvori han diskuterer, hvilken funktion og magt, stor kunst har. Han siger, at, når folk lytter til et stort kunstværk – han talte i dette tilfælde om det græske kor; ikke et musisk kor, men koret i græske dramaer; og det sætter hos de mennesker, der oplever dette, en evne i dem fri; en evne, der gør mennesker virkeligt frie, en indre frihed. Denne frihed bliver tilbage, når forestillingen er slut.

Nogle af jer har allerede oplevet dette under festlighederne i anledning af 15-års dagen for 11. september (2001), med vore opførelser i fire katedraler i New York. Dette er selvfølgelig en meget dyrebare gave, som vi virkeligt må kæmpe for at gøre til den mere fremherskende kultur. Og jeg vil gerne give den nyvalgte præsident kredit for, at han vil gøre interessante ting; mindst halvdelen af det, han foreslår, vil blive til sandhed; nemlig at forny relationerne med Rusland og Kina og sætte dem på et godt fundament; det ville være gigantisk. Men jeg har alvorlige tvivl om, at dette spørgsmål om klassisk uddannelse og den æstetiske forbedring af mennesket kan

forventes at komme fra denne Trump-administration. Men det er et absolut nødvendigt krav, at Amerika atter bliver stort, hvilket han har lovet at gøre.

Jeg mener, at vi behøver en ånd af forædling, af det sublime; og dette niveau finder man ikke i nogen af udtalelserne. Jeg har i hvert fald ikke hørt noget, der ligner det. Men, man har hørt det fra folk som Benjamin Franklin, George Washington, Alexander Hamilton, John Quincy Adams og især Abraham Lincoln. Tænk på Gettysburg-talen og den skønne ånd, der udtrykkes i den; det er den tankegang – ikke i erklæringerne, men i ånden – i hvilken folk altid bør være, hvis de virkeligt er frie.

Så, i denne forstand, mener jeg, at vi har en enorm mulighed hen over denne juleperiode og ferieperioden, hvor folk altid har lidt tid til at læse, tænke og lytte til musik. Jeg vil opmuntre jer til ikke blot at gøre de ting, I plejer at gøre i denne tid, som at tage i indkøbscentret for at købe gaver til folk. Det er udmærket; men den virkelige mening med denne periode er, at man selv finder denne virkeligt højere identitet, som vi må mobilisere for at få verden til at blive et tryggere sted.

Det er, hvad jeg gerne ville sige, og det er mine bemærkninger til jer i dette øjeblik.[applaus]

Obama truer med åbne og skjulte operationer mod Rusland:

Hvad med, at Tyskland i 2017 bliver en kraft for det gode i verden?

Af Helga Zepp-LaRouche

17. december, 2016 – Under sin embedsperiodes sidste pressekonference beskyldte præsident Obama Rusland og præsident Putin personligt for at have manipuleret den amerikanske valgkamp med cyber-angreb, og bebudede repressalier – hvoraf nogle ville blive eksplicitte og offentlige, mens andre ville blive af en sådan art, at Rusland ville erkende ophavsmanden. Disse bebudede, hemmelige operationer må give anledning til et globalt alarmberedskab – hvilken form for operationer menes der, droneangreb eller »indirekte skader« af enhver art? Obama vil tydeligvis bruge sin resterende tid i Det Hvide Hus til fordel for en konfrontation med Rusland, en konfrontation, som Trump gennem sine udnævnelser til regeringsposter har signaleret, at han vil stoppe. De neokonservative, til hvilke Obama, gennem sin fortsættelse af Bush' og Cheneys politik, absolut hører, vil tydeligvis ikke acceptere deres tab af magten.

Download (PDF, Unknown)

Foto: Bruno Kahl og kansler Angela Merkel har advaret om virkningen af cyber-angreb i opløbet til næste års valg i Tyskland.